

ကာတွန်း တင်အောင်နီ

လစဉ်

ကျုပ်ရည်းစားနဲ့
ညားအောင်စောင့်ဦးကွယ်

BURMESE
CLASSIC
.COM

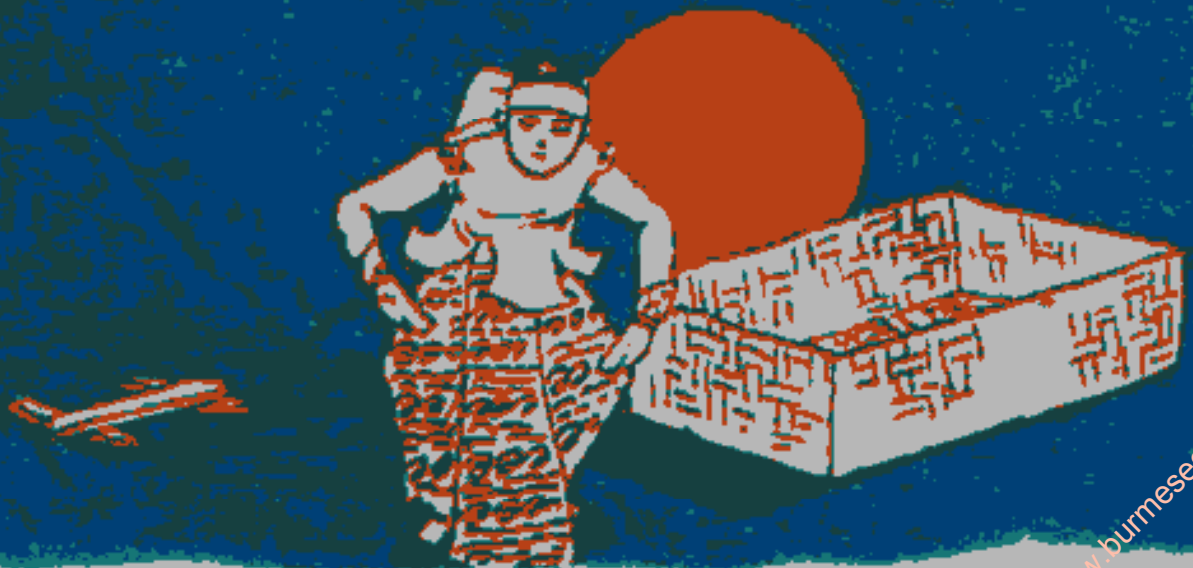

ကကတ္တန်း တင်အောင်နို

ကုန်ရည်းစားနို
ညားအောင်စောင့်ဦးကွယ်

BURMESE
CLASSIC
.com

ကုသိုလ်မာတလေ
ပိမ္မာတီ
အိမ်အဝင်

BURMESE
CLASSIC
.com

ဇကာတွန်း ၀၀ ၀၀၆၅၀၆၄

ကျပ်ရည်းစားနဲ့ ညှားအောင်စောင့်ဦးကွယ်

ထုတ်ဝေသူ • ဦးတင်အောင် (၃၄၂၀)
တင်အောင်မီ စာပေ ၂၁၉၀၊ အညာစုလမ်း၊
ကမ္ဘာအေး၊ ရန်ကင်းမြို့

ပုံနှိပ်သူ • ဒေါ်စမ်းစမ်းကြည် (၀၃၇၇၇)
ဂျစ်တနမပုံနှိပ်တိုက်
၃၆၃ - ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်း

ပျက်နှာဖုံးချိုက် • ဦးမောင်လှိုင် • ၀၃၈၅၄ •
လှိုင်အောင်ဖိ၊ ဆက်
၁၃၄၊ လမ်း ၂၄၀၊ ရန်ကင်းမြို့

ဒုတိယအကြိမ် • ၁၉၉၂ - နိုဝင်ဘာ

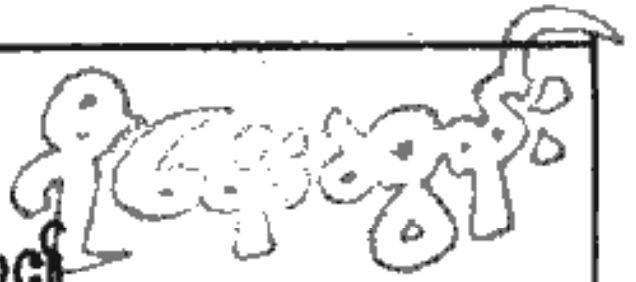
အုပ်စု • ၅၀၀

တန်ဖိုး • ၃၂ ကျပ်

စာမျက်နှာပြုအမှတ် • ၉၁၆ / ၉၂ / ၁၀

အဖုံးခွင့်ပြုချက် • ၁၀၃၈ / ၉၂ / ၁၂

ရုပ်တူးမစာပေ၏

ရုပ်တူး
အစိအစဉ်

မိမိ

- စုံကန္တာနေပူကြီးဘယ်ထီးမှလောင်မပါ
- ကျုပ်ရည်းစားနဲ့ညားအောင်စောင့်အုံးကွယ်
- လွမ်းတော်မူဖို့ စာကိုစိတယ် ...

စိုးစိုး၊ တိုးမ ၊ ပြတ်ဝင်းမွန် နှင့်
 ကိုပြာလောင် တို့၏
 အမှတ်တရ အဖြစ်များ ...
 သို့မဟုတ် = = =

အိမ်အစဉ်

- တိမ်ခိုးလေပြေ လောင်ကိုစေ
- အာကာကို လွှာပုံပြုပါလို့
- ဂျိုကာ ပြာလောင်
- ဇာတ်ထဲက မြကိုကို

ဇာတ်လမ်းများကို ဆက်လက်တင်ဆက်ပါမည်

ကာတွန်း

ကိုပြာလောင်ပါဝင်သော....

စဉ်းစားပြီး မှလွမ်းပါ --

ဆိုက်ကြီး၊ ဝဝ၊ ဖေါင် ၊ အသစ်စက်စက်

အမှတ်

ရွှန်ခဲသော နှစ်ပေါင်း၎င်း၎င်းက ငယ်စဉ်က အမြစ်အနှစ်
 များကို ကျွန်တော် မမှတ်မိချင်တော့ အချို့ အချို့သော
 အကြောင်းတို့မှာ စင်စစ်လျှင် မသိကွဲတတ်ချင်တော့။
 သို့သော် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်များနှင့် ငြုံ့ဆုံတတ်သည့်
 အခါ ထိုအကြောင်းတို့သည် မြန်ပေါ်လာတတ်၏
 အချို့က ဟုတ်သလို ရှိ၏။ အချို့က မမှန် လူမှားတာ
 ဖြစ်သည်။ အချို့ကတော့ ကျွန်တော်တို့က မမှတ်မိ။
 ခြေတော်ကြီးပေါ် ငယ်ငယ်တို့က ခပ်ခပ် ကားသစ်ကြီးကို
 ကျောက်တံနဲ့ အရုပ်ရေးသွားတာ။ ဟု ပြောလာလျှင်

ဟုတ်သလို ရှိမည်။ ငယ်စဉ်က
 ကျွန်တော်သည် တွေ့ကရာနေရာ၌
 ပုံဆွဲတတ်သည့် မင်းရယ်ငါ့ရယ်
 သန်းထီးရယ် ပျံ့သံဆောင်းရယ်
 နောက်ပေးလမ်းကြားမှာ အိပ်ပါလျှင်
 ကလေး... ဟု ပြောလာလျှင်

ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းများ သူပြောသလို ဖြစ်ပေမယ့်
 ကျွန်တော်ကို ဆွဲဝသွင်းတာတော့ မှန်မည်မဟုတ်ပါ။
 အကြောင်းမူ ပရိယာယ် မြဲမည်တို့၏ မြောင်းရေ
 စစ်ထားဖို့က ပြီးတော့ ကျွန်တော်သည်
 ငယ်စဉ်ကတည်းက အရွက်ရှက်တတ်သည်
 မရေ့ရှင်မင်းယောဖြစ်နေသော ငယ်သူငယ်ချင်း
 က မင်းရှက်တတ်ရင် ရွက်ရှင်မင်းသာ ဖြစ်မှာ
 မဟုတ်ဘူးပြောရာ သူတို့က ဖြစ်နေ၏

စင်တို့ ငယ်ငယ်တို့၏ ကလေးများမှာ ငါးစုပ်ပိုင်း ထဲက ငါးတွေကို
 သနားလို့ မြစ်ထဲကို လွှတ်ပစ်ခဲ့တာပေ။ မြောစဉ်က လုံးဝ
 မမြောက်မီသော်လည်း ကောင်းမွန်သူ့လိုပင် သနားသည့်ငယ်စဉ်ကပင်
 ပါလာခဲ့ပါကလားပေ။ ကာ ယောဇ်မြို့ မြောက်မီသော်လည်း
 ပိုင်ရှင်၏ မေတ္တာပို့ သံလိုက်တွေ မိတော့ အပေါင်း အသင်း
 မကောင်းက နှလုံးရောက်တတ်ကြောင်း ကာတွန်းရေးပို့ အပြစ်ရရှိ

ကျောင်းဆောက် ငယ်သူငယ်ချင်း
 တစ်ယောက်က စတို့ငယ်ငယ်
 တို့က အကြောင်းတွေ ရေး
 ပါလား အဲဒါ တော်ပေမယ်ဟဲ့
 အပြစ်ပေးရာ ထိုစဉ်က ကာတွန်း
 ရေး၏။ လွန်တော်သည့်
 တစ်ခုတစ်ခုဖြင့် သွားရေးမိရာ
 ကံကောင်း၍ ဝမ်းနစ် သာ
 အဖေခံခဲ့ရပါ၏။

ဒေါက်တာမိခင် မှီ
 နိုကို ဝက်တားခွတ်လို့
 ဘေးနဲ့ တတ်မယ်

ဘာလို့လို့နဲ့ ကျွန်တော်ကားတွန်းရေးဆိုတာ ၂၅နှစ်ပင်
ကျော်လွန်ခဲ့ပြီ။ ထို ၂၅နှစ်တာကားလတွင် ကျွန်တော်
ဆင်ရုံ၊ မင်ရုံ၊ ကားတွန်း၊ ဇာတ်လမ်းထိန်၊ ဇာတ်လမ်းဆင်ကာ
ရေးခုံ၊ သူ့အပေါင်း၏ ကျော့လှိုလှိုလှိုခုံခုံရပါ၏။ ကျွန်တော်

အလွန်ခင်ဆွေကားတွန်း၊ ဆရာ
ကတော်က ကျော့လှိုလှို၊ ဒါမ်လှို
ဒီလှိုလှိုလှို ခေါ်ခေါ် မလောနဲ့
မြောတာဆိုတာတွေ ပြောပြပြီး
ဇာတ်လမ်းဆင်ဆင်ရေးရေးတာ
များ သိပ်ရှက်တာပဲ ဟဲ့..
သူငယ်ချင်းက ဆိုဖူး၏။
မှတ်မှတ်ရရ ထိုစဉ်က
ကျွန်တော်သခင် လှိုမြောလော့ကို

ကျော်မြောလော့ဟိန်း၊ လုပ်လို့လဲ ဇော်မြောလော့ဝမ်း၊
လုပ်လို့လဲ ဘာလုပ်လို့မြောလော့ လုပ်လို့လဲဖြင့် ဇာတ်လမ်း
ဆင်ရေးရာ ထိုမှတ်ဆွေက
ဆောက်တစ်ခါ မြောလော့
မြောလော့လုပ်မှာ ဟဲ့
ဆောက်မြောရာ ကျွန်တော်က
သူတို့ သားအဖြစ် ထိုအဖွဲ့ကို
ဇာတ်လမ်းဆင်ကာ ရေးလို့လဲ
မိမိလဲ ဖြစ်ပါသခင်။

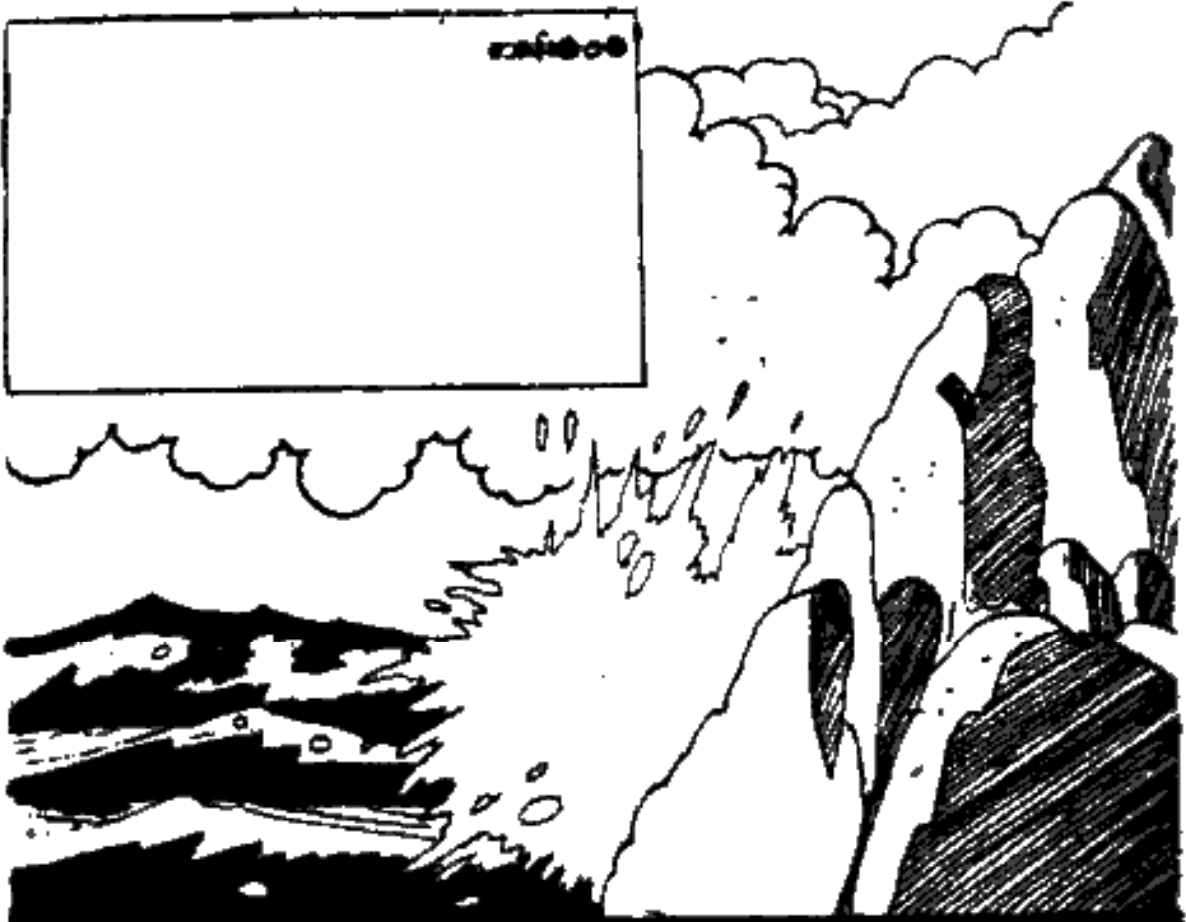
ကလို့လို့

လွှာတော် မှတ်မိသရွေ့၊ ဟိုတစ်စ သူတစ်စတွေ မဆုံး
 ဖြစ်နေရာမှ စာအုပ်ဟောင်းများ ပြန်ဖတ်မိသည်။ ထိုအခါ
 လွှာတော် မမှတ်မိတာတွေ ဝေဝေဝါဖြစ်မိတာတွေ ပြန်ပေါ်
 လာတာ့သည်။ စာအုပ်ဟောင်းများက စကားထက် ခိုင်မာသည်
 ပြောရည်ဆိုရည် လိုက်ရေးတာကိုယ်ပြန်ဖတ်တိုင်း ယနေ့တိုင်း
 အားစဉ်အား မရဖြစ်ရသည်။ အချုပ်- စာ. ဟာသတစ်ခုခုကို
 အားမရ စတော်သွက်ဟာသကရေးရေးတို့ ဖြုံး လှုပ်ပေါ်လာက
 ထိုဟာသကို အမိပမာ လိုက်ရာ အချုပ်က မမိဘဲ ဖြစ်မည် အချုပ်
 ရူးစိုက်လွန်းတော့ စာမှာ ရေစွာသွား၏။
 မဆုံးသို့ ဆိုစေ စေတနာသည် တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုမှာတော့
 တည်မှီနေမည်။ ထိုထိုသော စေတနာတို့ ဖြင့် အရင်း
 တည်နေသော်၊ ဟိုတို့နားက လိုပြာစေစာငါ့နှင့် ယခု
 ကိုပြာစေစာငါ့ကို ပရိသတ်များ အား ပြန်လည်ဆန်းသစ်
 တင်ပြလျှင် ရပြန် ဖြစ်ပါသည်။

နေပူကြီးထဲမှာ ထီးမပါသောသူတစ်ယောက်။
 သူကတော့ ပြာလောင်။ ရုပ်သားရုပ်လေး။
 နှစ်ရပ်ကို ထန်းခေါက်ဖိထဲ ထည့်၍ မာမြည်
 ထက်အောင်နံ့လျှား ကုန်းတစ်တစ်ရေတစ်တစ်
 မြတ်သန်းသွားကာ နှစ်ရှည်လများ ချစ်သူ
 ပျောက်ကို ရှာဖွေနေသောလူတစ်ယောက်။
 သုံးနှစ်တာ ကာလကို ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးသော
 ဒေါ်မိမိ...
 သူ့ ရွှေ့လင့်ချက်များမှာ စာရည်ပျော်စ
 ပြုနေလေပြီ

ကမ်းခြေဘောင်စပ်ဝယ် ဇဗ္ဗိသမီးရုပ်လေးကို တွဲလောင်း၊
 ကိုဇ် ရှင်း ပင်လယ်ထဲကို ငေးကြည့်နေသောသူက
 ကိုပြာလောင်း သူ့မျက်နှာက မျိုငါဝေ ခန္တုဆိုင် နေသလား။

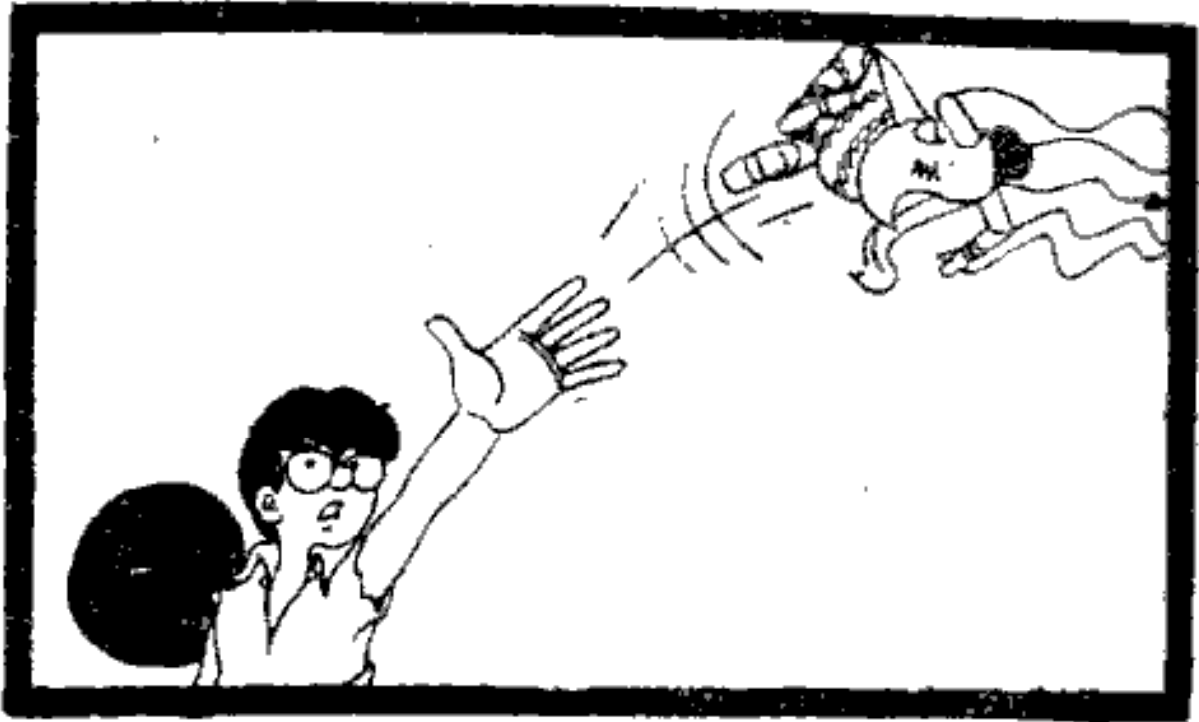
သူ့ဘဝဝယ် ချစ်သူဟောင်း တို့မိမိတို့ ကိုယ်ပွား
ဖြတ်ပြီး ချစ်ခဲ့ရသော ကြီးတိုးကလေးစိန် ဆိုသည် ဓာရုပ်
ကလေးကို ပင်လယ်ထဲသို့ တစ်ခါတည်း ဂွဉ်ပစ်ခဲ့ရန်
သူ စိတ်ကူးဆော်သည်။

ချစ်သူပျောက်ကို ရွာဖွေ ရှင်း သည်နှစ်တာ ကာလများ
စာတွင်း သူ ဖိစား ခဲ့ရသည့် နှလုံးများကား မနေ့သန်းတော့
သည့်တော့ သည်ဓာရုပ်ကလေးကို သူ့ဘဝမှ နှုတ်ထုတ်
ထုတ်ဖယ်ပစ်ဖို့ လိုစာပေနေလေပြီ။

ကိုဖြာလောင်က လက်ကို တဖော၊ လွှဲရန် နာရန်ကလေးကို
ပင်လယ်ထဲသို့ ရွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ နာရန်
နှလုံးကို ထုတ်ကာ ရွှင့်ပစ်လိုက်ရသလို ဖြစ်သည်။

နာရန်ကလေးမှာ ခပ်လှမ်းလှမ်း ပင်လယ်ထဲသို့
ကျသွားသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ရွတ်တာရက် ဟာလာ
ဟင်းလင်း ဖြစ်သွား၏။ သောင်မြေမှာပင် ရပ် ရှင်၊
နာရန်ကလေး ကျသွားသော ပင်လယ်ကို ပေးကြည့်ရန်
သည်။

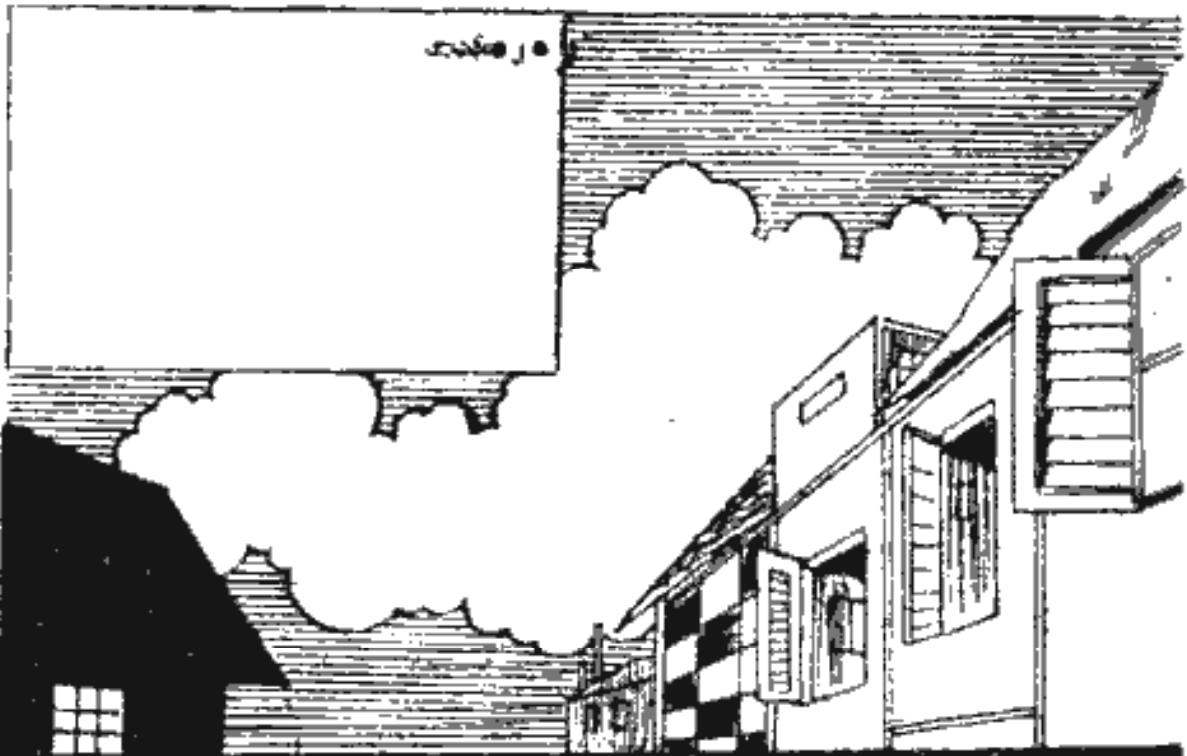
ဟော ဣသ်စမ်း။ ကမ်းခြေကို ရိုက်ခတ်လာသော
လှိုင်းခေါင်း မြူမြူတို့ ဓာရပ်ကလေး ပါလာသော
ပါလာသော ဓာရပ်ကလေး။ ဓာရပ်ကလေးသည်၊
ကမ်းခြေနှင့် တဖွယ်ဖွယ် ဖြန့်လည် နီးကပ်လာသည်

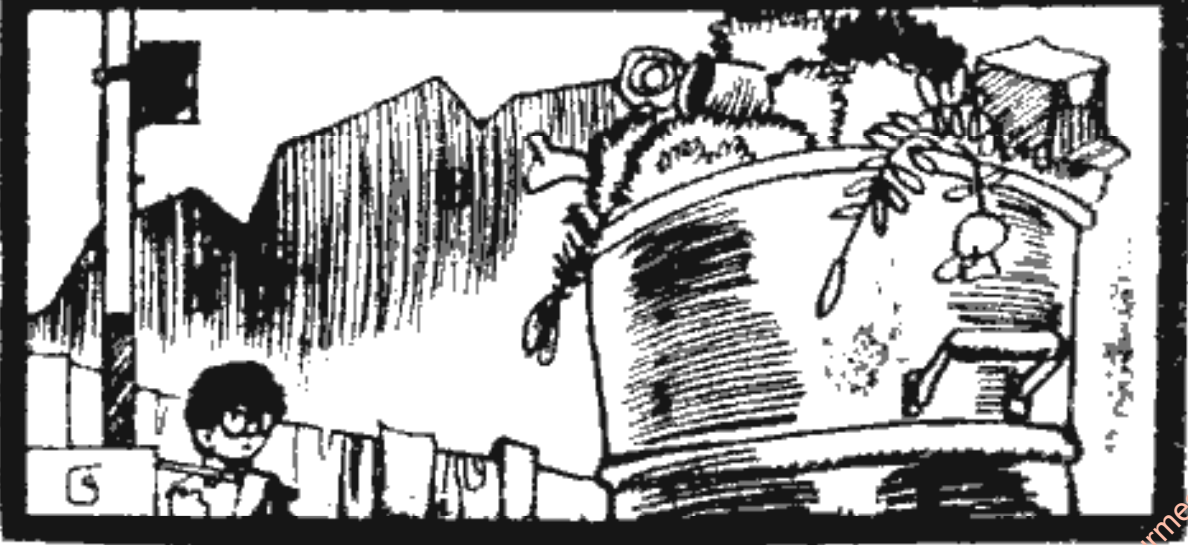
တီးတော့ ကိုဗြာလောင် ဖတ်တပ်ရပ်နေသော
သောင်ခြေ ကိုဗြာလောင်စံ ဖြေရင်းကို ဖြန့်လည်
ရှောက်၍သည်။ လှိုင်းလုံးများက သူ့ဓာရပ်ကလေးကို
သူ့ဆီ ဖြန့်ပို့လှိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အပန်းဖြူ

ရန်ကုန်မြို့။ ကိုဇွန်လောင် အချယ်ကလေးကို လက်မှတ် တွဲလောင်းကိုင် ရင်း လျှောက်လာနေသည်။ အချယ်ကလေးကို ဆွဲလာရသည်ကို ဆူရင်ထဲဝယ် လေးလံလှသည် ထင်နေမိ၏။ အနှုတ်တော့ တိုးမနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆူစိတ် ဆူအသည်းနှလုံးတို့ လေးလံ နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဆူ မျက်လုံး မြှားက ဆက်လက်ပေး ပြီး အမှိုက်ပုံစံပုံကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

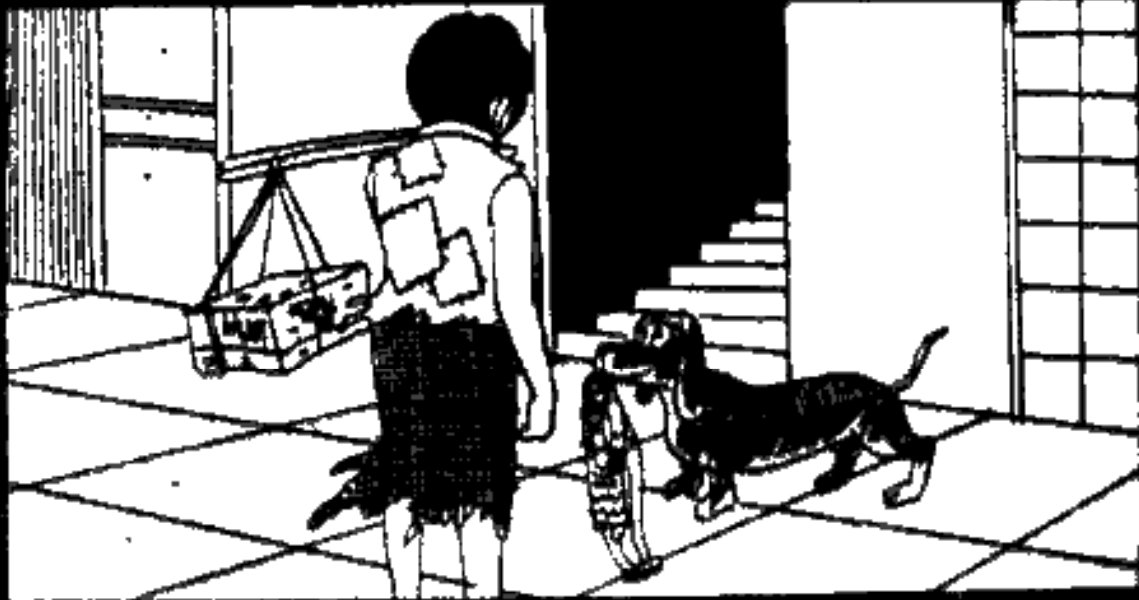
တစ်အားလွှဲ၍ အမှိုက်ပုံ ဂြိုဟ်သို့ အရုပ်ကလေးကို
လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ သည်အရုပ်
ကလေးဖြင့်သူ တကယ် ကင်း ကွာသွား ဖြီ ထင်မိ၏။

သို့သော် ဘယ်က ရောက်နေမှန်း မသိသော သူ့ရောက်
ခွေးကလေးတစ်ကောင်မှာ သူ လွှင့်ပစ်လိုက်သော
အရုပ်ကလေး ဂြိုဟ်သို့ ပေးသွား ဖြီး။

အမျိုးကပ်ပုံမှ စာရုပ်လေးကို ကိုက်ညီကာ သူ့ဆီကို
ဖြန့်ပေး၏ (မင်း၊ ဒီစာရုပ်နဲ့ငါ့ကို ရေစက်မဆုံးဘူးနဲ့
တူပါတယ်လွှာ။ ကဲ ငါပဲ ဖြန့်ပေးတာပဲ။)

(မင်းကလဲ တော်တော် လိမ်မာတဲ့ ဗာကောင်)
ကိုဖြာလောင် ခွေးလေးတော့မှာ ထိုင်၍ ပွတ်သပ်
ပေးနေစဉ် နောက်မှ ထွက်လာသော ဇာသံပြောဆို
လက်သွား၏။ (ဟေ့ ခွေးအူငါ့။)

ကိုမာလောင် လှည့်ပြောဆိုလို့ကတော့၊ မရေ့စစ်ဝရေ့စစ်ရွယ်
ဈာတ်ဝက်တ ခင်ဗျား တယျာခွေး၊ ဦးမလွယ်မပုလက်ပါ။

(ခင်ဗျား မီးဝဲတီးယားစားမလုပ်နဲ့နော်၊ အသက်ထွက်
သွားမယ် တွေ့လား) (မင်းစွားကို ငါမခွီးရပါဘူး၊ ဦးမလွယ်)

(အေး ဒါပေမယ့် မင်းသားချင်းလဲ ငါ့ကိုသတ်လိုက်ပါ့နဲ့
တွေက ဖြန်ဖြန် လွတ်တာပေါ့)ကိုဖြာလောင့် စကားဖြောင့်
ချာတိတ်က သူ့ခါးကို ဖြန်သိမ်းလိုက်သည်။

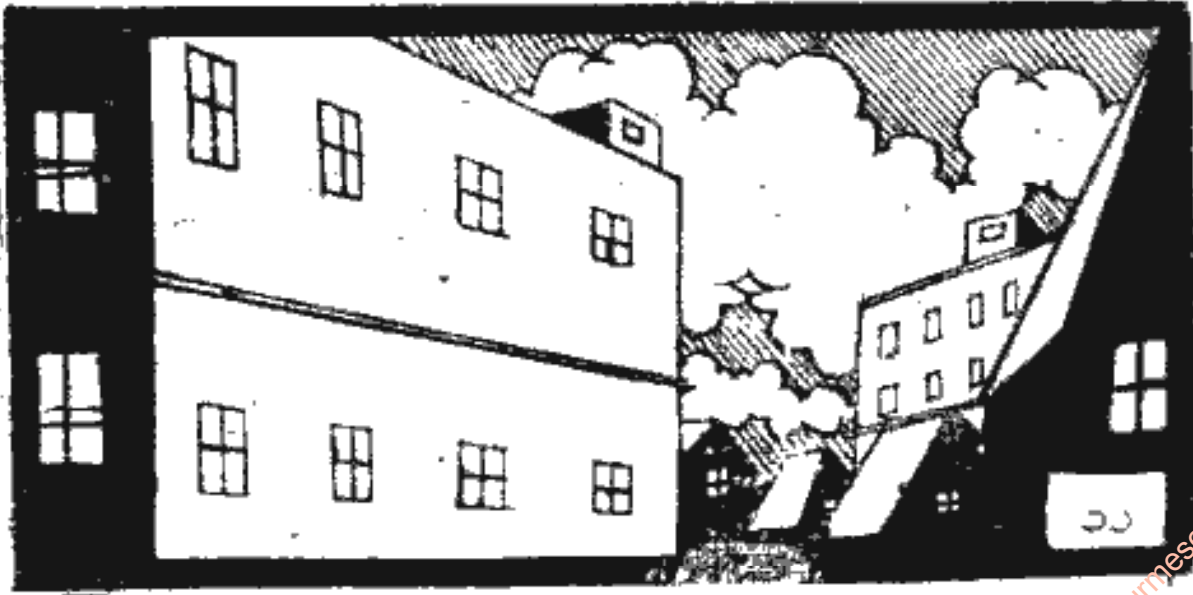
(နေပါအုံး၊ မင်းဗားက ဘာတွေများ နဲ့ကွဲဖြစ်နေလို့လဲ။)
(အစ်ကို့ နဲ့ကွဲကတော့ အာဖုံပဲ ညီလေးရာ၊ ကုန်စွမ်းသယ်
ခုလို့တလို့ ဆိုရမလားပဲ။)(အင်း နားထောင်ရတာတင်

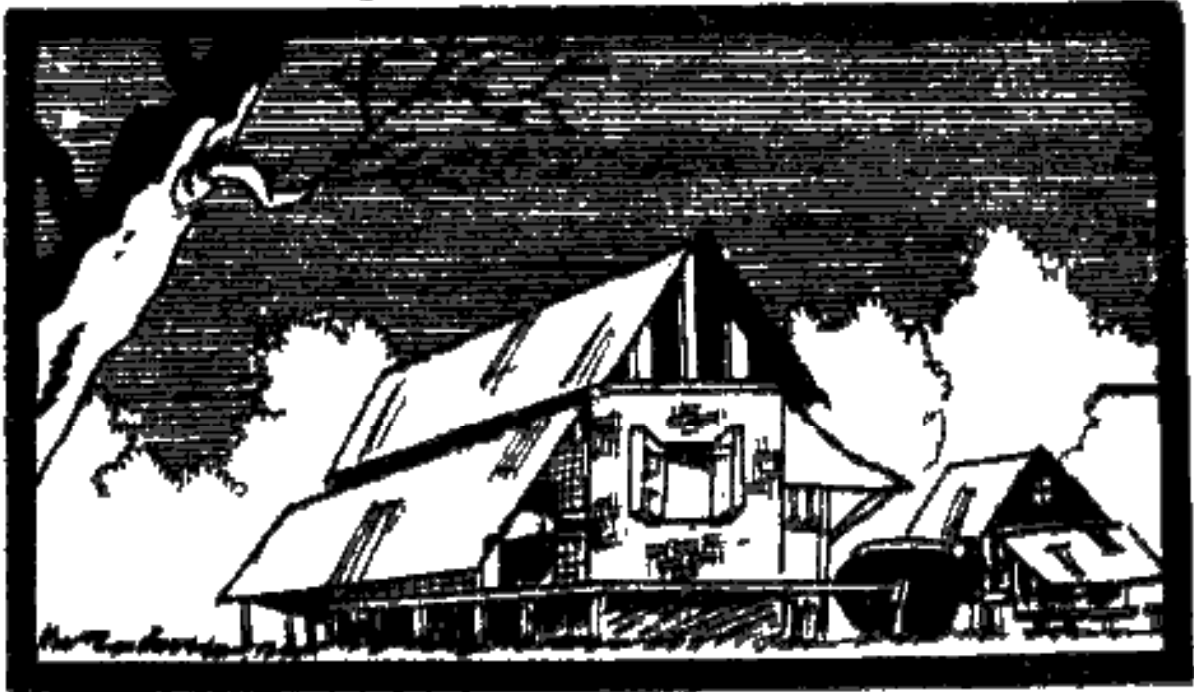
မြတ်စွာဘုရား လက်ထွေးစဉ် ဒုက္ခ နှစ်လောက် ငြောရမည်
ဘယ်မှာ ဒုက္ခရမုန်းလဲ မသိဘူး။ ဘယ်မှာ ဇာတိရမုန်းလဲ
မသိဘူး။ ပါတို့ ပိုင်ဆိုင်လဲ ကျန်နေမိ။ (ဇော့ရှင်းဆိုးမုဒ်
ဒုက္ခက ဖမ်းခံတိုးလာပြန်မိရင်) (ဒုက္ခတပါ ဆိုနေမှ။)

မြတ်စွာဘုရား သူ့ကို သနားသွားသည်။ (ဒါဖြင့် ကျွန်တော်နဲ့
လာနေပါလား။ ကျွန်တော်ကလဲတစ်ယောက်ထဲ နေတာ
ဒိမ်ကတော့ စွတ်တယ်နော်) (ဇော့-စာစ်ကိုလဲ အသိပျောက်
တာ။ ဒါမှ စာစ်ကိုနဲ့ ပဏာရမှာကွ) (ဒုက္ခပါပဲနော်)

သုဉ်းလို့နှင့် ချာတိတ်တိတ်သို့ ကိုဇာလောင် ဟိသွာယုဉ်
ဆိန်မှာ မြို့ရွာကို ဆင်းရဲသား ကျေးလက်ရပ်ကွက်တစ်ခု
ဖြစ်သည်။ (အိမ်ကိ ကျွန်တော့် လောကပဲ) (အင်း ဟာလောကပဲ)

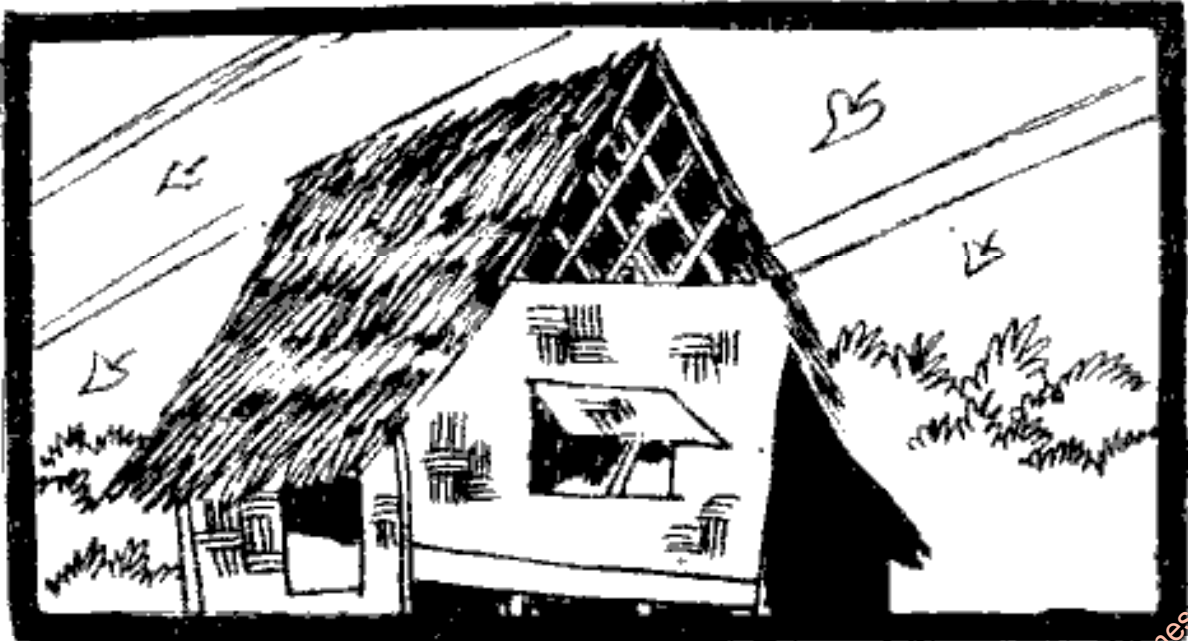
မြေစိုက်တိတ်လေး ထိတွင်တစ်ဖက်ကို ဝါးကွပ်ပျစ်ခါထား၏
(ကျေးဇူးပိုကွာ၊ ဒါနဲ့ မင်းနာမည်က ဘယ်သူလဲ၊
ဦးတော့ ဘာလုပ်လို့င် စားသလဲ၊) (မေးလှချည်လားဗျ
ဒုက္ခပါပဲ မှတ်ထား ကျွန်တော့်နာမည်က မြို့ရွာကွာ၊)

(ကျွန်တော့်ခွေးလေး နာလည်က မှီးမှောင်တဲ့၊ ကျွန်တော့်
အလုပ်ကတော့ ကျဘမိပဲ။ အခုတော့ ရုပ်ရှင် ဖြောင့်ငြာ
တွေမှာလည်း ချီတာကပ်တဲ့အလုပ် လုပ်တယ်လေ။)

(ဂလိုင်ဆိုလို့၊ မင်းမှာ အလုပ်ကလေးရှိမယ် ငါ့ကိုလဲ ချီတာကပ်
ငါ အလုပ်အဆွေးပါလား။) (ကျွန်တော့်နဲ့ တွဲပြီး အလုပ်
လုပ်တာပေါ့ဗျာ။ မခက်ပါဘူး။ မှုမနေပါနဲ့။)

ကိုဖြာလောင့် မျက်လုံးများက နံရံတွင် ကပ်ထားသော
ပို့စတာပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွား၏။ (တွေ့ စိုးစိုး။ ဒေါ်ဒေါ်
ဘယ်သူပုံလဲကွ။) (ရယ်ရှင်မင်းသား ကိုလေ့ငှာပုံပေးဗျာ)

(မှန်တာမြောရယ် မင်းလေ့ကံမချောပါဘူးကွာ။)
ကိုဖြာလောင့်က မှန်ရာကို ဝှောလှိုက်ငြင်း ဖြစ်သည်။
စိုးစိုး ဆိုသည်မှာ ချာတိတ်မှာ၊ တောတောပေပေ နေသည်
ဗြားမှပင်၊ မြေမြေချောချောသေး ဖြစ်သည်။ သူ့ရယ်ကလေး
မှာ နုနယ်စရာသည်။

ကိုဖြာလော့ကို အညွှန် စိုးစိုး မျက်လုံးများ ပြေးကျယ်
သွားသည်။ (ပေ့ လူကြီး ဆင်ညာယိုးတီးယားတား
မလုပ်နဲ့ဆော်၊ ကျုပ်ကို ယောက်ျားဆင်းတွေဗျ။)

စိုးစိုးလက်က တောင်ဘီ ဆောက်တီဝတ်ထဲမှာ ဝါးဖြောင်ဆီ
ရောက်သွား၏။ (မလုပ်ပါနဲ့ကွာ ငါက သဘောချိုးနဲ့
ဖြောတာပါ၊ ဒီမျက်နှာလေး အသနားဘူးလား။)

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ခြောက်ယောက် စကားမှာ ကိုဗြားဟင်
နှင့် စီးဇီးဗာတွက် ရင်ဝကို ဆီးကန်လှိုက်သလို ဖြစ်သည်
(မင်းဗာတွက် အလုပ်မရှိတော့ဘူးကွ။)(ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ)

(မင်းဗော့ကို စပေါ် ဇွတ်ရောပေးနိုင်တို့လူ အစားထိုး
ဆုံးလှိုက်ပြီ။ မင်းက ပေးနိုင်လို့လား။) (ဇွတ်ရော ဖွေ
တစ်ရာ၊ ဘယ်ပေးရော ငှါမလဲဗျတစ်ဆူလုပ်မှတစ်နေ့စားရတာ

သူတို့နှစ်ဦးလုံး ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီမှ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထွက်လာကြသည်။ (လွန်တော့ဒီမိန့်ကို ခင်ဗျား ရောက်လာတာ၊ ငြိမ်ဝင်တာပဲဗျ။) (ဂလိုင်လီ သဘောမထားပါနဲ့။)

သူတို့နှစ်ဦးလုံး သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်ချုလျှောက်သည်။ မိုးမိုးကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် အမှုအရာဖြင့် အနားရှိ သစ်ကိုင်းခြောက် လို့ ကောက်ကာ အဝေးကိုပစ်လျှောက်သည်။

မိုးရွာသက ပြောပစ္စားကာ ထို သစ်ကိုင်းခြောက်ကို
ကိုက်ချီ ပျင်း စိုးစိုးထံကို နေလာသို့၏။ (ငါ့အိမ်၊ မင်းခွေး
လေးက တော်တော် လိမ်ဖာလာလားလွှာ။)

(ကျွန်ခိုင်းတာဆို အကုန် လုပ်တတ်တယ်။) (ဟာ ဒါဆို
ငါအင်္ဂါရဇီ၊ တို့ ထမင်းစားဖို့အတွက် မပျော့တော့ဘူး။
မင်းလင် ကွင်းအစုတ်စက်ချုပ်လောက် မရှာနိုင်ဘူးလား။)

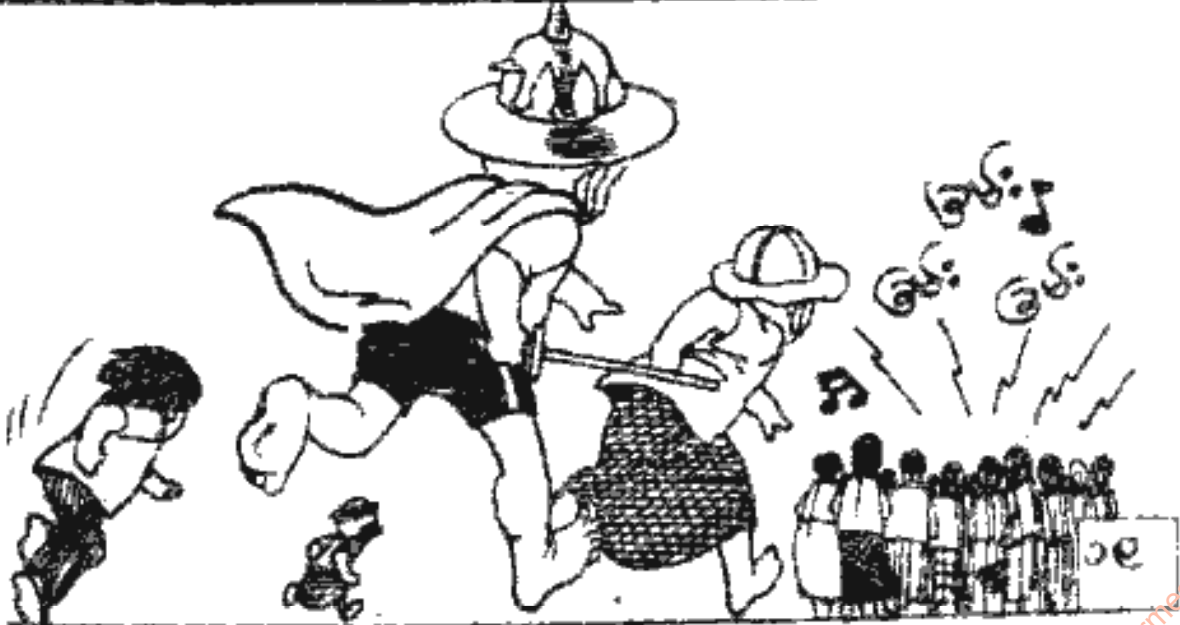
ဝါးလား
လားလား

ဇွဲး
ဇွဲး

ဇွဲး

ကိုပြောလောင်ကလင်ကင်းကို တဖြမ်းဖြမ်းတီးလှိုက်သည့်နှင့်
ဆူနားပတ်ပတ်လည်ကို လူများ စုဖွဲ့ ရောက်ရှိလာ၏။
(တရုတ်သိုင်းတားထဲက ငန့်ဖြိုးထင်တယ်ကွ လင်ကွင်းနဲ့)

(ဂုဏ်သရေရှိ လူငြီးမင်းတို့ခင်ဗျား၊ ဆိုသော စုဝေး နာမည်ပဲ
ပြော ပညာလိင် ဆိုသလို ကျွန်တော်များရဲ့ ခွေးလိမ်မာ
ဆက်ပြောပွဲလေးကို ပင်ရောက် ခုစား သွားပါလို့ ဖိတ်ခေါ်ပါသလို

ဆိုရောက် မိုးမိုးအလှည့် ဖြစ်သည်။ မိုးမိုးက သူ့ခွေးကို
တုတ် ကောက်ခိုင်းသည်။ မတ်တတ်ရပ်၍ ပရိသတ်ကို
အလေးမြှူခိုင်းသည်။ မိုးမှောင်ကလည်း လူတွေ သဘော
ကျအောင် ပြောပြ၏။

လူတွေက သဘောကျကာ လက်ခုပ် ပိုင်းတီးကြ၏။ သူ့တော့
ကိုဖြာလောင် ဓာကျက်ဝင်လာသတည်း။ (ဒါ ဖာဇာ ဂြိုဟ်သေတယ်
နောက် မီးကွင်းထဲမှာ နိုင်မယ် ထိုးပြပါအုံးမယ်၊ တောလုံးပေါ်
လမ်းလျှောက် ပြပါအုံးမယ်။)

ဒေါ် တာရတော့ ဂြိုဟ်သေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ပြတာ။
မာလကား ပြတာ ဆိုပေမယ့် ဒီ ခွေးလိမ်မာ လေးကိုအစာ
ကျွေးဖို့ ဇွဲလိုပါတယ်။ ဒီတော့ တတ်မားသမျှ ခွေးစားလေး
ဒါနအဖြစ် ပါဝင်ကြပါလို့။)

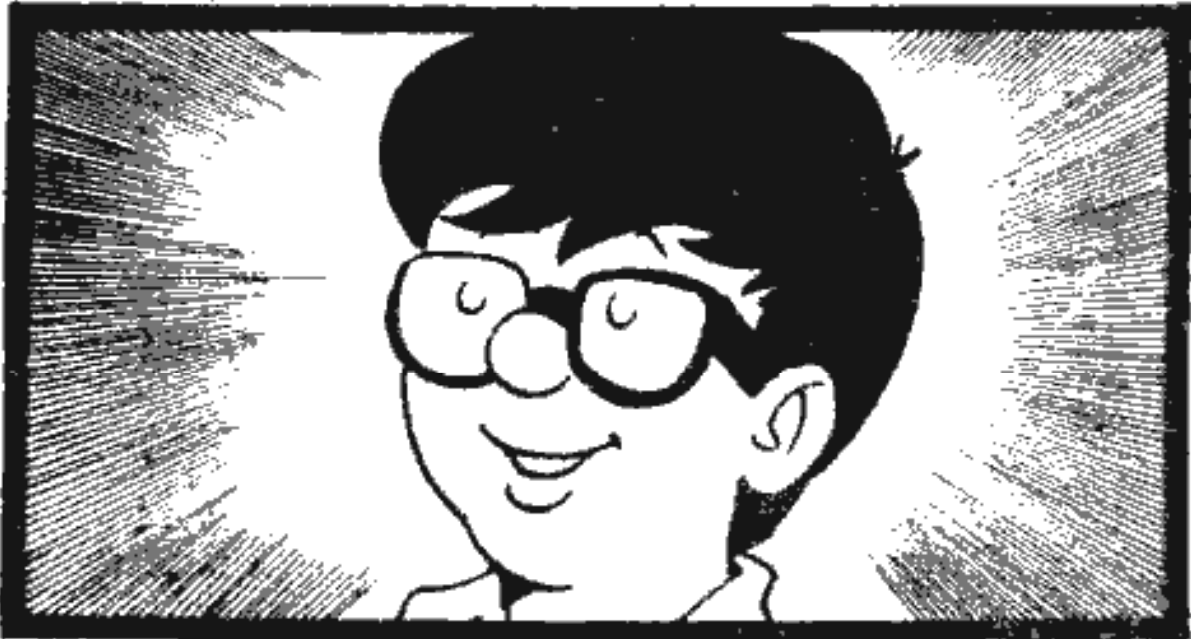
ကိုပြောလောက်က ခွီးထုပ်တစ်လုံးဖြင့် ပုဂံကံခံစားပရိသတ်
ကလည်း ချောက်ပြန်လုပ် ဟာ ချားကို ပြောဆိုချင်သဖြင့်
ပုဂံကံခံချား ရက်ရက်ရောရော ထည့်ပြောသည်။

(ထည့်ပြောပါခင်ဗျာ၊ ထည့်ပြောပါ။ အခုမှ ငါးထောင်ကျောက်
လေးပဲ ဖြိုသေးတယ်။) (ပြောကောင် ခွေးစားဖို့ ဆိုသလို
တော်ရောဂါပါကွ၊ ဘာလဲ ခင်းခွေးက ခွေးဖျော်တွေများ စားနေ

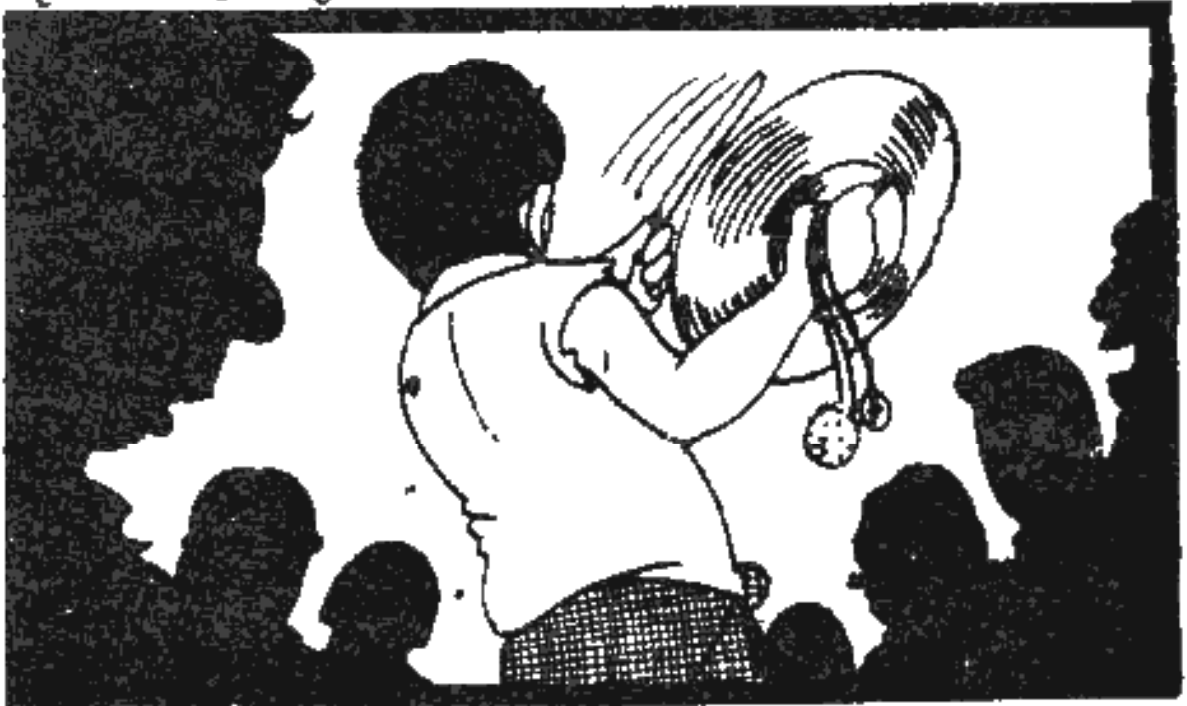
မိတ်ခရုည့်သူကန်ဦးက ဟောသည့် (ကျွန်တော်တို့ ခွေးက
တစ်ချို့ကို အခါသာ စင်းကော နှစ်ပါသာ စားပါတယ်ခင်ဗျာ။
ပြီးတော့ နွားနို့စစ်စစ်၊ ငါးဆယ်သားလဲ တိုက်ရပါတယ်။
စိတ်ပျော်ပါနဲ့၊ ဟထည်ကြီး ပျက်ခွေးနို့၊ ဂလိုတောင်းတာပါ။)

လူတွေက ပိုက်ဆံတွေ ထပ်ထည့်ရသလား။ (ဖြေတော့ဟော
တော့) (မှန်မှန်ပြုပါလွှာ၊ အိမ်ကဆိုနဲ့မက ခွေးသန်ခိုင်း
လို့ကတာ၊ နာပြန်ကျ၊ အရိုက်ခံရတော့မှာပဲ) (ကိုသန်းထွန်း
ကလဲ မီးသေကြောင်း ကြားနေပြန်ပြီ၊ အရေးထဲ။)

(ဟုတ်ကဲ့၊ ပေါ်တော့မယ်၊ ကံ မှီးမှောင်ရဲ့၊ လိမ်မာယုံကို ဆက်လက် ရှုစားပြောပြော) ကိုမြာဟောင်ကလင်ကွင်းကို တုတ်ပစ်ချောင်း နှင့်ခေါက် ဂျင်း ပြောလိုက်သည်။

စိုးစိုး အဆို ပေးလိုက်သည်နှင့် မွေးကလေး မှီးမှောင်က အဝေးမှ ပြေးလာကာ စိုးစိုးကိုယ်ထားသော မီးကွင်းကို နိုင်ငံထိုး၍ ဖြတ်လိုက်၏။

အခုတော့ အိမ်ကို ဖြန်ရောက် လာကြသည်။ (ဘယ်နဲ့လဲ၊
ကိုယ့်ပြာလောင်း၊ ဒီနေ့ တွက်ခြေကိုက်ရဲ့လား) (မဆိုးဘူး
ငွေ ခြောက်ဆယ်လောက် ရတယ်။)

(ရှေး၊ မင်းသုံးဆယ်၊ ငါ သုံးဆယ်ပါ) (အို အို၊ ဒီလိုနဲ့
ဘယ်ရမလဲဗျာ၊ ရတနာတွေကို သုံးပုံပုံရမယ်) မိုးစိုးစကားကို
ကိုယ့်ပြာလောင်း အံ့ဩသွားသည်။

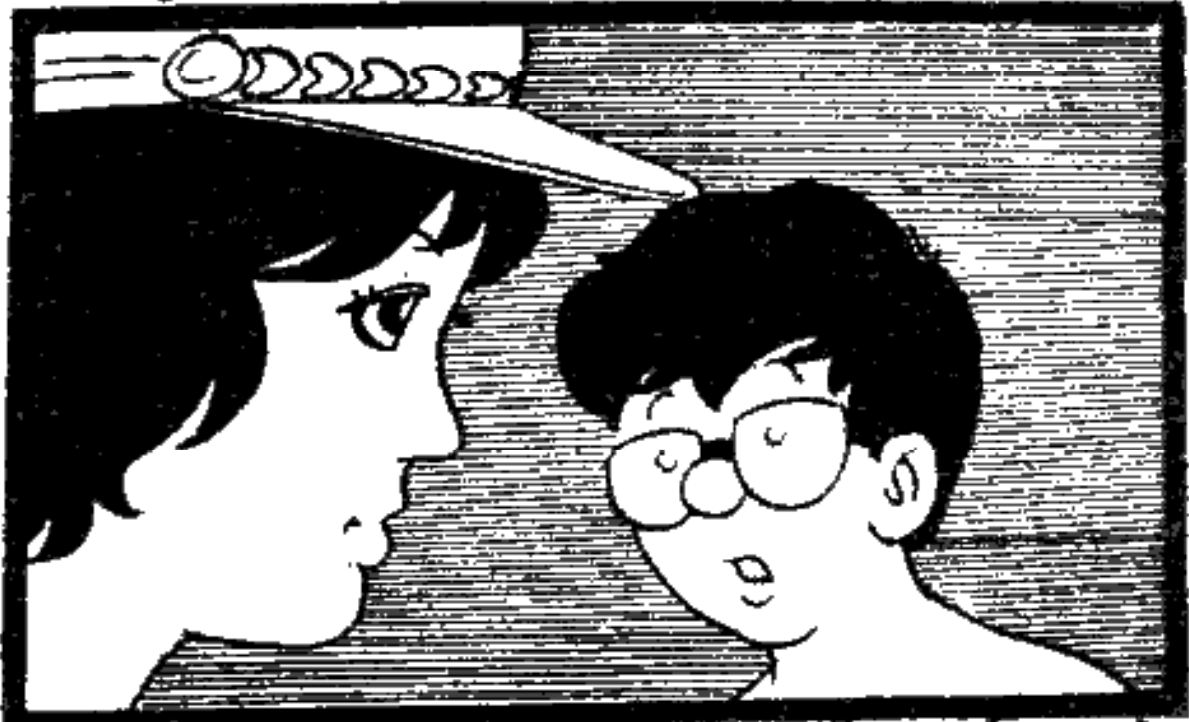
(ခေါင်းပေါ် နှစ်ယောက်ထိ ငှါတာ မဟုတ်လား၊ တစ်ပုံက...
ဘယ်သူ့အတွက်လဲလွှာ၊) (သူ့အတွက်လေ) စိုးစိုးက သူ့ဘေးမှ
ထိုင်နေသော ချီးမြှောက်ကို ညွှန်ပြ ရင်း ဖွားလှိုက်ထည့်

(ဟာ- သူ့ကလေးပဲ) (ခေါင်းပေါ် အခုမှ ဒီစကား မပြောခဲ့လေ။
သူလို ရသင့်တာပေါ့၊ ဒီအလုပ်မှာ သူ့လုပ်ငန်းက ဘယ်လောက်
ပါဝင်သင့်တာ၊ ခင်ဗျားလို သိသာနဲ့။)

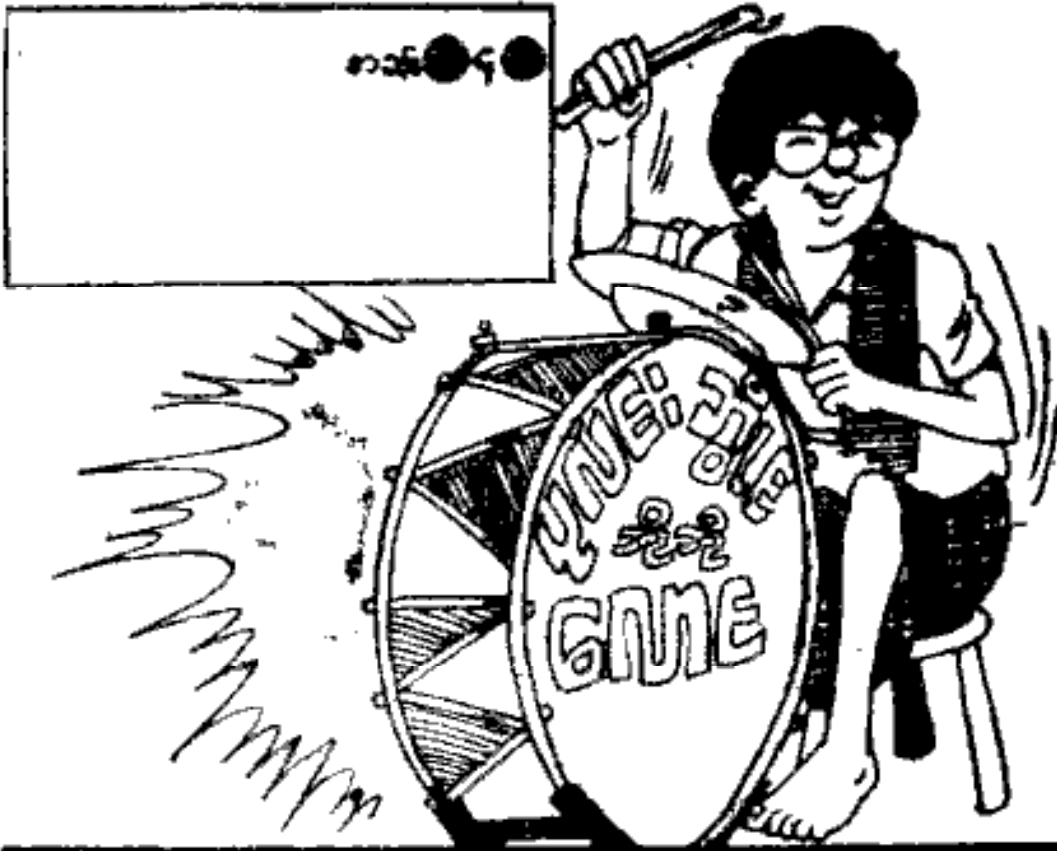

(ဒါတော့ ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ဒါပေမယ့် မင်းတွေက ပိုက်ဆံကို
ယူပြီး မျှော်ဆိုင်တွေမှာ လျှောက်ဝယ် စားတာတန်နေလို့လား၊
ငါက သူ ဂရုတိုက်ထိ လိမ်မာတာကို မသိဘူး။)

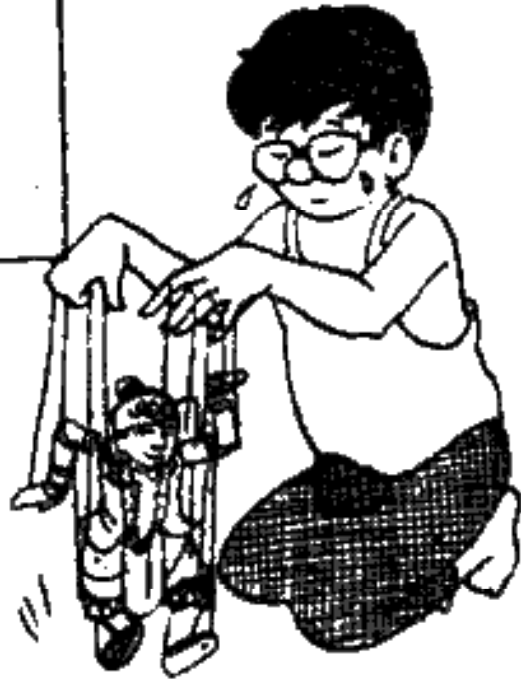
(သူကတော့ ဘယ်ဝယ်စားတာတန်မလဲဗျ။ ဒါပေမယ့် သူ့ရတဲ့
ငွေကို သူ့သင်္ဘောတို့ ကျွန်တော်က ဆိပ်ဖိတ်ထားရမှာပေါ့၊
မိုးမိုးကို ကိုဇွန်လောက် နှစ်ပုံ ပေးလို့ကံကောင်းလေသည်။)

ကိုပြောလောက်တို့ ဝိုင်းမှာတစ်စထက်တစ်စတိုးတက်လာ
 သည်။ အခုအခါ မျက်လှည့်အဖွဲ့ တခုမှ ဘင်အဟောင်း
 လေး တလုံးကိုပင် ကိုပြောလောင် ဝယ်၍ တီးခတ်နိုင်ပြီ။
 မိုးစိုးကလည်း မိုးမြောင်ကို လူတွေ သဘောကျအောင်
 အမျိုးမျိုး ဖျော်ဖြေ ဝိုင်းနိုင်ခဲ့သည်။ အခုဆိုလျှင် ဥူတို့
 ဘဝမှာ ထမင်းတလှည့်အတွက် မပူပင်ရတော့။

(လွမ်းတော်မူဖို့ x စာကိုစိတ်ယမ်း x တိမ်ဖြူ တိမ်ဝါ x တိမ်ပြာ
 တွေး x သန်းပါတော့ x ဘယ်ဆိုတို့ x ဘယ်ဝါဆို x လွမ်းပါရမယ်
 ဆွေးပါရမယ် x ကြာပင် ခိုင်ကြီး အလယ် x) ကိုပြာလောင်
 တို့ အိမ်နောက်ဝယ် ရေခိုင်စာခိုင် ဤသို့ပင်။ ထိုခိုင်ထဲ
 ဝယ် ကြာများ ဖူးပွင့်နေ၏။ အားသော ကနေ့ဝယ်
 ကိုပြာလောင်က သူ့မင်းအားရုပ်ကလေးနှင့် ကန်ဘေး
 သစ်ရိပ်ဝယ် ကြီးဆွဲ ရင်း သိချင်းဆိုနေသတည်း။

(ကွမ်းတော်မူဖို့. x x အို x x လွမ်းတော်မူဖို့. x x အို x x အို x x
လွမ်းတော်မူဖို့. x x စာကို စိတ်ယ်) ကိုဖြာလောင်က
ခံစားမှုဖြင့် စိတ်ပါလက်ပါ သိဆိုနေသလို၊ သူ့ဘေးမှ
စိုးစိုးကလေးနဲ့ ငိုငေးက နားထောင်နေသနဲ့။

(မိုးဒါဝယ် x ချိုးလာတယ် x ချိုးလာမယ် x မိုးဒါဝယ်
ဆစ်သူယ့်ဖို့ရွယ် x x ရခင်းရွယ်က ထားခဲ့တယ် x x x
ယုမ္မာကြာဂယ် x x ကျပ်ရခင်းစားနဲ့ ညားစောင် x
စောင့်အုံးကွယ် x x)

တင်အောင်နီ

ရှေးဆွေ၍

ကိုပြာလောင်

ပါဝင် သရုပ် စောင်သည်

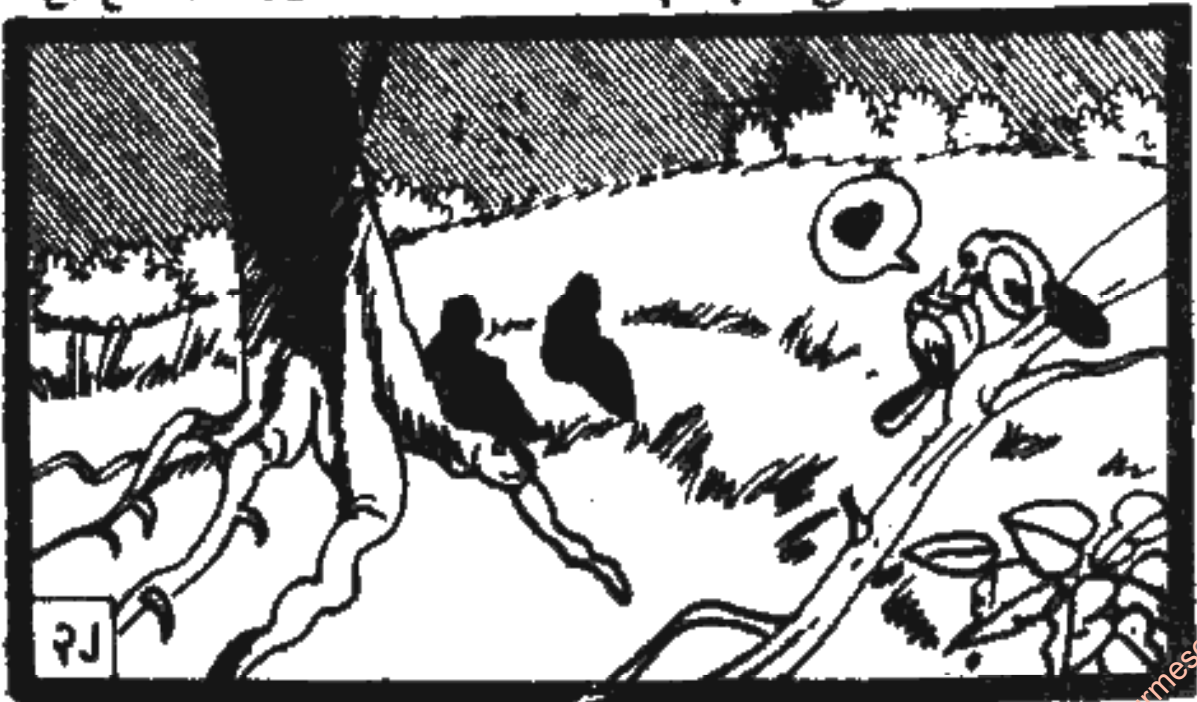
ကျုပ်ရည်စာနဲ့ ညာအောင်စောင့်အိုကွယ်

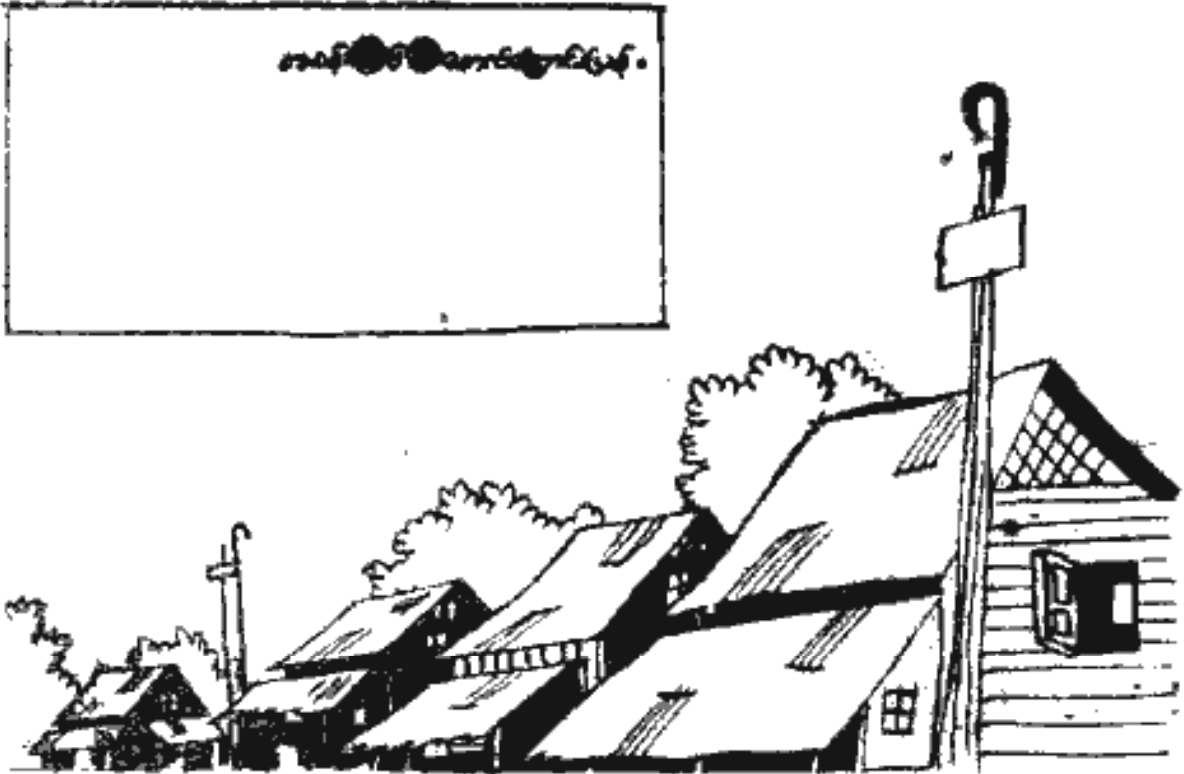
(ခင်ဗျားဆိုပုံကို နားထောင်ရတာ လျှန်တော်တောင် ခင်ထံ
မှာ လှိုက်လာတယ်။ ခင်ဗျားမှာ ဒီလိုစွဲတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး
လေးနက်တဲ့ ခံစားမှုတစ်ခုရှိနေတယ် ထင်တယ် ဟုတ်လား)

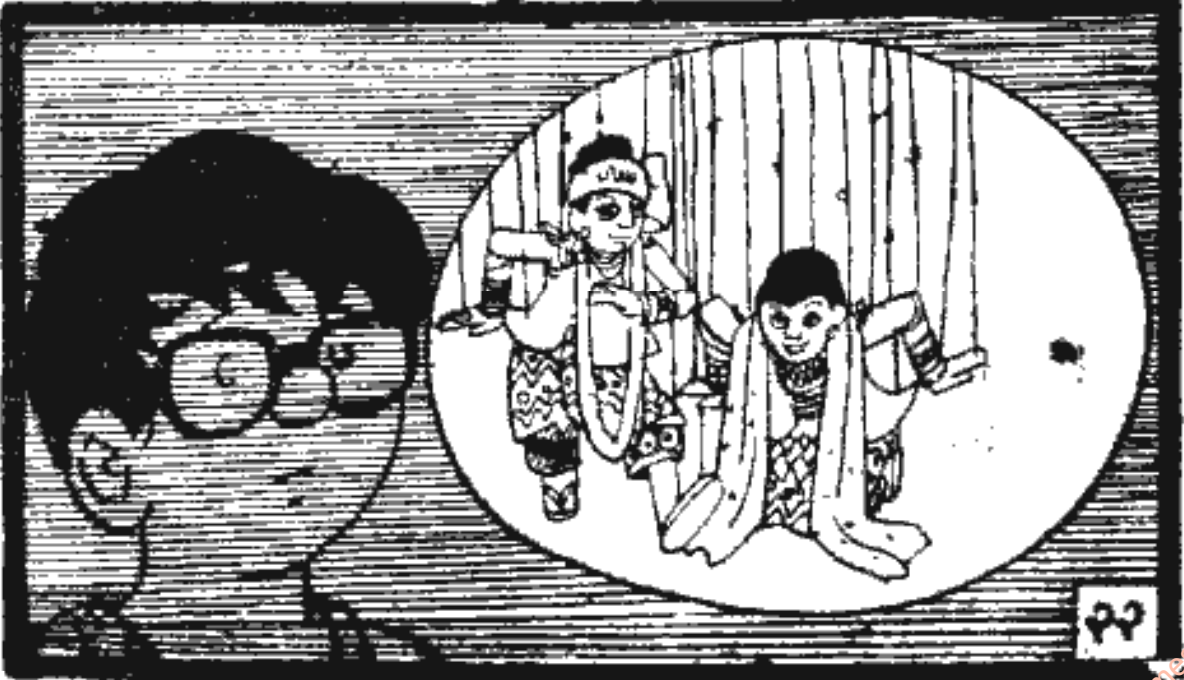
(ဆိုပါတော့ မိုးမိုးချာ) (လျှန်တော် သိချင် လှိုက်တာလျှာ။
ဒီဒီဇာလောင်းတွေကို ဖြောင့်ပါလားဟင်။) မိုးမိုးက
လှိုက်လားလားပင် တောင်းပန်နေသော်။

တစ်ခါက ရန်ကင်းနဲ့ မန္တလေး လမ်းမကြီးရဲ့ တစ်နေရာက

နောင်တို့ဆိုတဲ့ ရွာမှာ တိုးမနဲ့ ပြာလောင်ဆိုတဲ့ ငယ်သူငယ်နှစ်
နှစ်ဦး ရှိခဲ့ကြတယ်။ တိုးမဖာဖေက ရုပ်သေးပညာသည်၊
တောင်ကြီးတစ်ဦး။ တိုးမနဲ့ ပြာလောင်ကို ရုပ်သေးရုပ်
ကလေးတစ်ယောက်တစ်စုံပဲ လုပ်ပေးခဲ့တယ်။

ဂဗိုန် သူတို့ အရှယ်ရောက်စ၊ ရင်ထိမှာ သံယောဇဉ်တွေ
မျိုးကြံမမှာပဲ၊ တိုးမောမဟာ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်
သွားရှာတယ်။

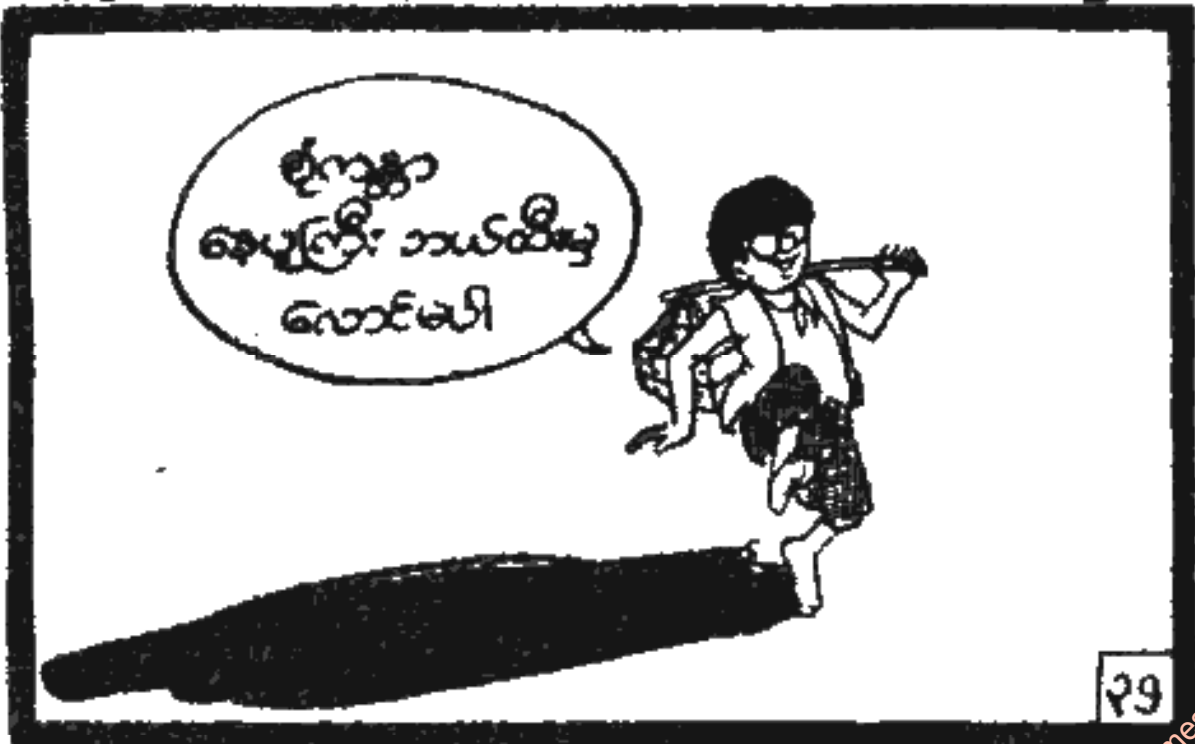
တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတဲ့ တိုးမကို မြို့က ပိုက်ဆံ
ပေါ်ငွေ ဆိုတဲ့ အင်္ကျီတွေက လာခေါ်သွားကြတယ်။
မြို့ကို သွားကားနဲ့ တိုးမက သူ့ မင်းသမီးရယ်ကလေးကို
ဇာတောင်ကို ပေးခဲ့တယ်။

စောအောင်မှာ လွယ်ကူချိန်ဆိုရတဲ့ မြာလောင်ဟာ တိုးမကို
ဖို့တက်ရှာဖို့စာတွက်၊ စာလုပ်ကို ငြိုးစားလုပ် ရှင်း
ပိုက်ဆံစုတယ်။

ဒါပဲဆောက်တော့ ဇေယျလုံးဒါမ်တိုင်ဘဝနဲ့ တိုးမကို ခန့်
မာပြန်တစ် ဇေယျလုံး လိုက်ရှာတော့၊ စာလုပ်ပါပဲကွယ်

စုံကွဲ
ဆေးကြီး ဘယ်ထိမှ
လောင်မပါ

(အင်း ခင်ဗျားဆွမ်းက တကယ့်ကို ရင်နာစရာပဲမှာ။ ဒါနဲ့ ဒီလောက် လိုက်ရှာနေတာတောင် ခင်ဗျားတို့မကို ဖြစ် မတွေ့သေးဘူးလား။) သူ့စကား စာစဉ်းမှာ စိုးစိုးက မေ့လိုက်ပြန်။

(အင်းတစ်ပါးက ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်းတစ်ခုအနားကို ရောက်သွား တော့ ရုပ်ရှင်မင်း သမီးတယောက်ကို သွားတွေ့တယ်ကွ။ တိုးမနဲ့ တော်တော် တူတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့နာမည်က မင်းပဲတဲ့)

(ဟာ. ဆင်ဗျားတောက တိုးမဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကတော့
ဆီပပ ဘယ်ခုနားနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဆင်ဗျား) ဦးဦးက
ခါးခါးသီးသီး ပြောသည်။

(တူတော့ တူတာပဲကွ၊ ဒါပေမယ့် တိုးမ မဟုတ်ဘူးနဲ့
တူတာပဲကွ။ တိုးမသာဆိုယင် ငါ့ကို ခေါ်လိုက်တာပေါ့ကွ
တူတော့ သူက ငါ့ကို မခေါ် မခေါ်ဘူးကွ။)

ဝုန်း ခုခို ဝုန်း ခုခို မိုးခွား ထစ် ချန်းကာ ဧကောင်းကင်တစ်
တစ်ခုလုံး မည်းနက်လာ၏။ မကြာခင် မိုးစက်များ တဖြည်း
ဖြည်း ကျလာတော့သည်။

ပွဲခင်းမှ ဝုန်းလာသော ကိုပြာလောင်း၊ မိုးမိုးနှင့် မိုးမောင်
တို့မှာ မိုးမိန့် ရေလေသည်။ ဆစ်ပင်တစ်ပင် ဇောက်ကို
ဖြောင့်ဖြောက်ာ မိုခောင်းရေဖြာသည်။

အိုဘော် လေရောမိုးပါ ဖြင်းကန်နေသဖြင့် သူတို့
မိုးစောင်းရာ သစ်ပင်တောက်ကိုပါ။ မိုးစက်များ ရောက်
ကာ သူတို့ကို ရွဲရွဲမိသေသည်။

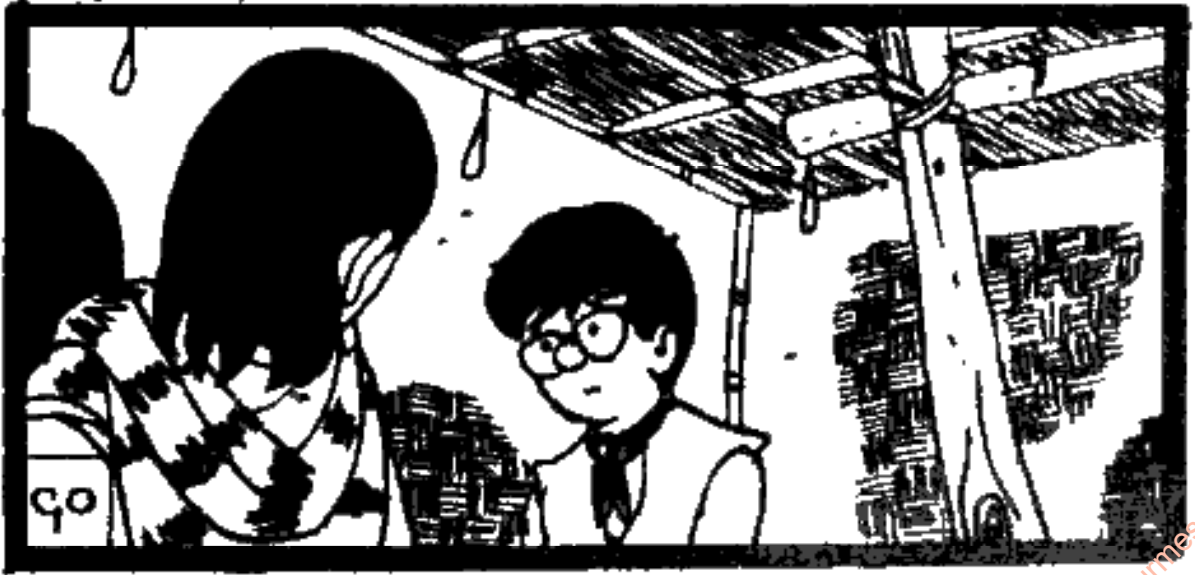

စိုးစိုး လာလေ၊ ဒီဘက်ကိုတို့။ မင်းဘက်က မိုးပက်
တယ်၊ မင်းတော့ ဂလိုဆီ ဟောတော့မှာပဲ။)

ကိုဖြာလောင် ဖြောသည့်စကားဖြာ နာမည်ပင် ဖြစ်သည်။
 သူ့ရောက်သောအခါ နှိုင်းမိ၍ မိုးဦး နာမင်းဖြား တော့သည့်
 စောင်စက်လေးကို ဖြေ၍ ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည်။ (မိုးဦး။
 မင်း၊ သိပ်ချမ်းနေသလားဟင်။ ငါ မက်ထားမယ်လေ။)
 ကိုဖြာလောင် စောနာဖြင့် ဖြောသည့်ကို မိုးဦးကလက်ဆံ
 (ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း၊ ခင်ဗျား ကျွန်ကို မထိနဲ့။)

(ခင်ဗျားကို ကျွန် ဖြောထာ၊ တယ် မေ့တတ်လား။ ကျွန်တို့ ဟာ ယောက်ျား ချစ်တွေလို့) (အေးလေ၊ ဒီဒီပြောတိုင်းလဲ ငါက ပြောတာပေါ့၊ ငါမတတ်ထားပါ့မယ်လို့။)

(မလို့ဘူး၊ မလို့ဘူး။ ခင်ဗျား ကျွန်တို့အသားကို ထိမယ် ဝါးနဲ့ထိုးမယ်။) နောက်ဆုံး ကိုပြောလောက် လက်လျှော့ လိုက်ရသည်။

အိုဆော်လည်း ရောဂါသည်းနေသော စိုးစိုးကို အူ
သည်းစာတိုင်း ထိုင်ပြုလုပ်၍ မနေနိုင်။ ထိုစဉ်မှာ ဆရာဝန်ကို
ပြေးခေါ်ရသည်။

ဆရာဝန် ရောက်လာပြီး စစ်သပ်ချော့နပ်ဝယ် စိုးစိုးက
အူကို အာဝင်အို့ နှင်ထုတ်ထားသဖြင့် ဓားနန်း မြင်မှ ဆောင့်
နေရ၏ (တော်တော် ရှက်တတ်တဲ့ ကောင်မလေး။)

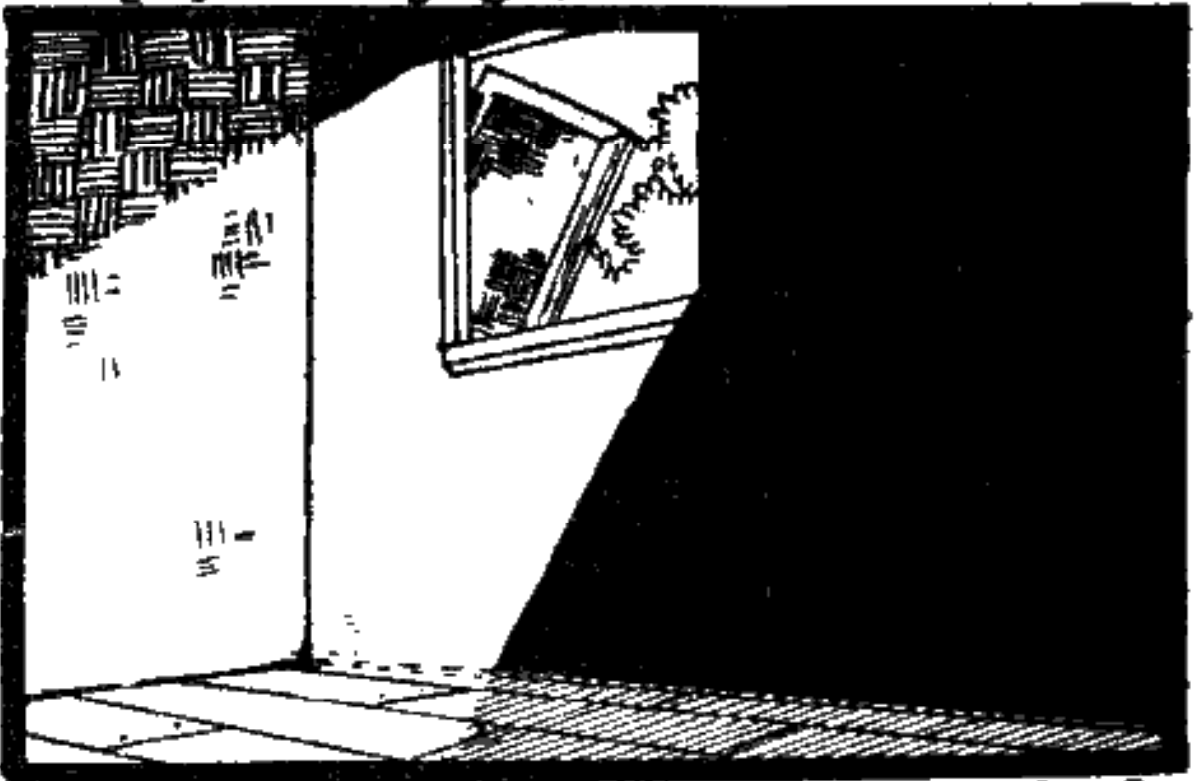
သို့သော် နာမည်သို့ ထွက်လာသော ဆရာဝန်၊ စကား
ပြားလှိုက်ရသော ကိုဗာဇာဇာ(သိပ်၊ စိတ်ပူဖောင်း
ပါနဲ့ဗျာ။ လျှပ်တော် ဆေးတလုံး ထိုးပေးခဲ့တယ်။)

ဆုတ်ကျသင် စင်စားပန်းမ သက်သာ သွားဖြာပါ။)
သူ့အနားကို ကပ်၍ ဖုံးဦး ပစ်လိုက်သလို၊ သူ စကား
လှိုက်ရလေသည်။

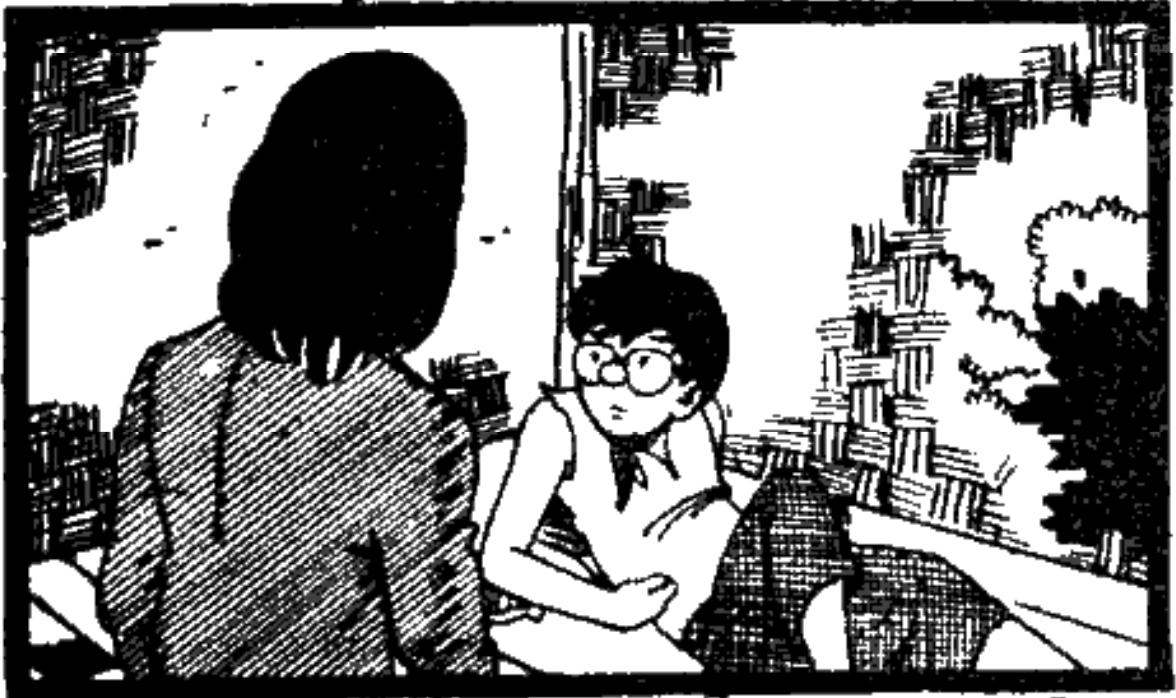
နက်ဆရာရောင်ခြည်မှာ တပြတည်းပေါက်မှပေါက်၊ ပြန်ပင်
ပေါ်သို့ ဝိုးတဝါး ထိုးကျနေ၏။

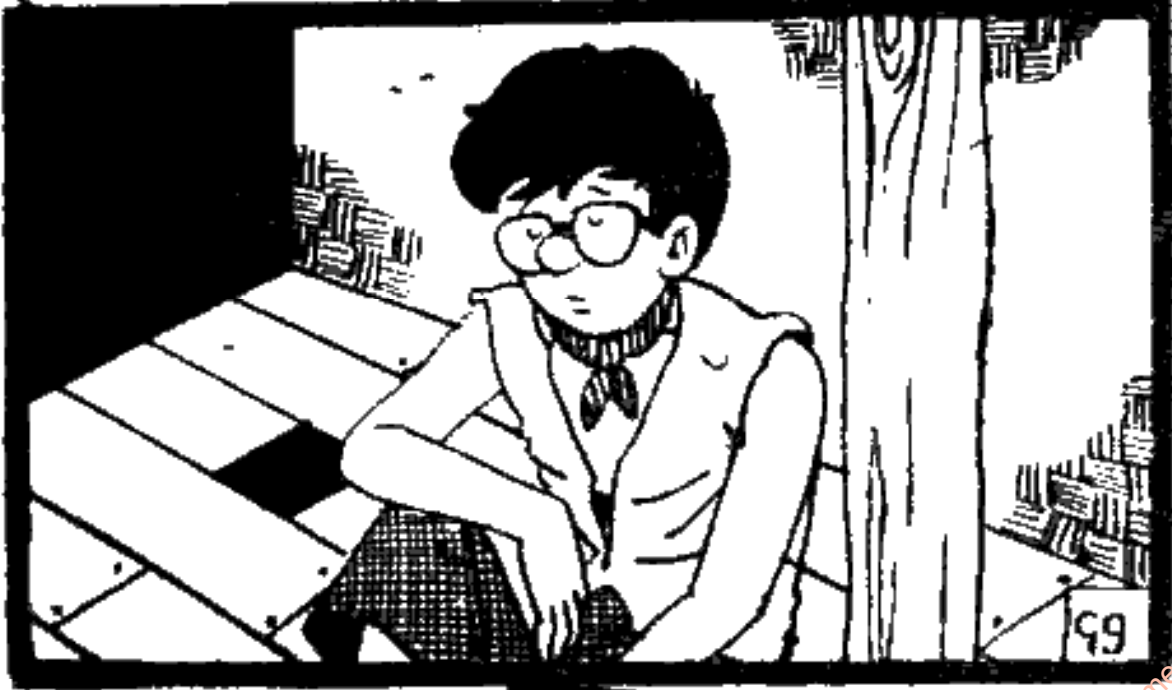
ကိုပြာလောင်က နိပ်ရာပေါ်သော် ပက်လက်လှန် လှို ရင်း
သူနှင့် စိုးစိုး၏ ဇာတ်ပုံများကို ပြန်လည် စဉ်းစားနေသည့်
အတူတူနေပြီ။ သူသည် စိုးစိုးကို ယောက်ျားလှို ဝတ်ထား
သော မိန်းမလေးတစ်ဦးဟု မှတ်ခဲ့။

ထိုအခိုက် အဆန်းထဲမှ စိုးစိုး ထွက်လာလေသည်။
(စိုးစိုး ကောင်းသွား ဖြိလားဟင်) စိုးစိုး၏ မျက်နှာမှာ
အနည်းငယ် ရှက်ရွံ့ဟန် ပေါ်နေ၏။ (ကောင်းသွားပါဖို့)

(ဒါနဲ့ ဥက ဆရာဝန် ဖြော့သွားလို့ ကိုဖြာလောင်
စိုးစိုးရဲ့ အဝတ်အစားကို သိသွားဖို့ မဟုတ်လားဟင်။)
(ဟင်း... စိုးစိုး အာဖစ်လို့ ကလို့ဝတ်ထားရတာလဲဟင်)

(ရှင် စိုးစားကြည်ပေါ့၊ ကိုတာလောင်း။ ကျွန်မလို့ဘဝကို
တစ်ယောက်တည်း၊ လမ်းကန် နေရတဲ့ သူတစ်ဦးမာဖို့၊
ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို့ ထင်ဆင်ထားတာ၊ ဒို့ဦး
စိတ်ချ လုံခြုံရတယ် မဟုတ်လား)

(ဒါတော့ ဒါပေါ့၊ ဦးစိုးရှယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖာမန်တရားကို
ကြာရှည် ဖုံးကွယ်ထားလို့ ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။
ဦးတော့၊ သဘာဝ တရားကို ဆန့်ကျင်နေတာလဲ
မကောင်းပါဘူး ဦးစိုးရှယ်..)

ထိုနေ့ည ကိုဇွဲလောင် နိမ့်မြန်လာသောအခါ၊ စိုးစိုး
အတွက် သရက်ထည်ပွင့်ရိုက် လုံချည်လေးစစ်ထည်နှင့်
အကိုအဖွဲ့လေးစစ်ထည် ဝယ်လာလေသည်။

ရှေ့- အဲဒါ ကိုယ်စုထားတဲ့ မိုက်ဆံထိက စိုးစိုး
ထပ်ဖို့ ဝယ်လာတာပဲ။ သွား။ အခန်းထိမှာ သွားလိပ်
သွန်တော့လည်း ကိုဇွဲလောင် စကားကို စိုးစိုး နား
ထောင် ရှာပါသည်။

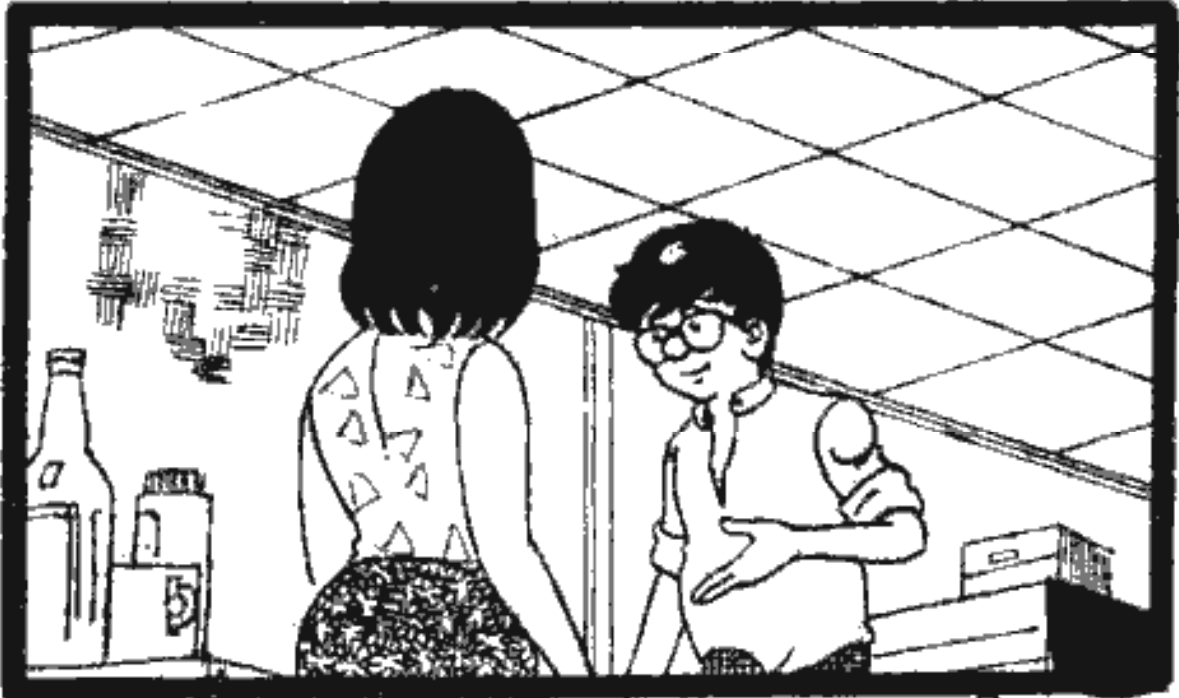
အဆုံးထိမှ အင်္ကျီအဝတ်အစားများလဲကာ ထွက်လာ
တော့ ဦးဦးကို ဖြင်စသာအာခါ။ သူ့ရင်မှာပင် အချစ်
ရောင်လှသည့်။ သူ့မျက်လုံးထဲဝယ် ကော်လိနှင့်ကောင်းသိ
ရှည်နှင့် တွေ့နေကျ ဦးဦးမှာ..

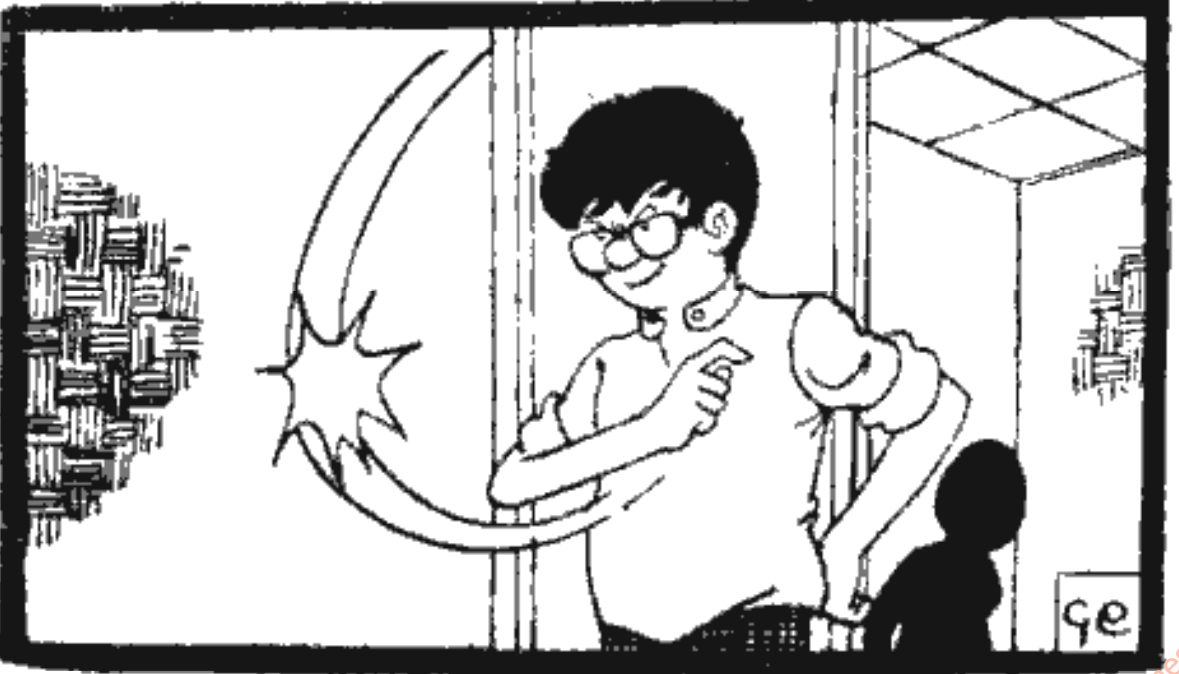
အခုလို ထမီနှင့် အင်္ကျီနှင့် ဖြင်လျက်ရတော့ ခာခါ။
အဟုဗြီး လှနေသည့်ကို တွေ့ရသည့်။ (ကိုဝါလော့
သိပ်မပြောည့်နဲ့လေ။ ဦးဦး မနေတတ်ဘူး။ရှက်တယ်)

(အိ.အိ နေ့စမ်းစိုးစိုး။ အဲဒီ မှိုင်တင်လေးဟာ ခုစ်ရော
ကလေးပဲ။ ဒါနဲ့ စိုးစိုး ကတတ်လာဟင်။) (စဉ့် ဘာလုပ်
မင်းမလို့လဲ ဓာတ်ကိုရဲ။)

(ကိုယ်တို့မှာ စုမိထားတဲ့ ဓွေကလေး နည်းနည်း ဤနေတယ်
ဟုတ်လား။ အဲဒါ မာနလို ဓွေးမြဆန်တောင်း လှည့်မယ်
အစား ဓွေးမာနိုမလေးကပ်ချင်တောင် မဟားလို့..)

(ကလေးတို့ နီးနီးမာရေနေလို့ ပို လှူဖွဲ့ ခံသွားမှာပေါ့။ ကိုယ်ကလေး
ဒီဘက်မှာတော့ ရွာမှာပေးကတည်းက မတောက်တခေါက်
တတ်တယ်) (ဒေါ်- ဒါပေမယ့် နီးနီးမှ မကတတ်တဲဟာကို)

(တော့ပြီ ဆိုတဲ့ကံ့ကစားပေးလေးမျိုး လှူဖွဲ့တာပဲ။ ကတယ်
ဆိုတာ ဘာမှ မခက်ပါဘူး။ တူရားကောင်းပိုင်းပိုင်းပေး
တာ သွားသတိရတယ်။ ကတဲဟာ ပန်းကလေးတွေကို
တူရမယ်တဲ့။)

ပန်းလေးတွေကို ဇင်ယင် လှတွေ့ကာ ချစ်ခင်ကြာသလို၊
သဘင်သစ်ဟာလဲ သူ့မျက်နှာမင်းယင် ချစ်ခင်စောင့်
ဆုတတ်ရမယ်တဲ့။ မီးတော့ ပင်စုတ်စာကိုင်းကို ခန္ဓာကိုယ်
လို သဘောထား၊ စာခတ်စာရွက်တွေလို ခြေလက်တွေပို့

သဘောထား။ ဇလတို့၊ လို့ ပန်းကလေး၊ ငါ့မီးညွတ်
သလို ခြေလက်ခန္ဓာကိုယ်တွေကို လှုပ်ရှား၊ ငါ့မီးညွတ်
တတ်ယင် စာကပြစ်တာပဲ။

(အခု လောလောဆယ် ကဖြစ်ရုံတော့ ငါ့သင်ပေးနိုင်ပါလား
နောက်ပြီး ကျွန်တို့ နားထူးရက်တွေ အကယ်ဆရာမတစ်ဦး
ဆိုမှာ အက တက်တာပေါ့ ပခုတ်လား။)

(ဒါကတော့ ထားပါတော့။ ဒီဆံပင် တိုလေးနဲ့ အသံပြုလုပ်
ကရမှာလိမ့်။) (ဟဲ့ လွယ်ပါတယ်ဟာ၊ နင့်ဆံပင် ဂရု
မလာသေး ခင်တော့ ဆံတုနဲ့ ဆုံးလာရုံပေါ့။)

(ဘယ်စာကို လောင်သင်မလို့တုန်း * ဘယ်စာကို * *
 ဘယ်နှစ်ဝါရအောင် * လောင် * သင်မလို့တုန်း * ခင်လေးကို
 သံချိုအောကာ * ပြောလေလေး * ပြောလေလေး * *
 ပြောခါပါအုံး * *) ကိုပြောလောင်က ဖောခေါက် ရှင်း
 ဆိုသည့် ခိုးဦးက ကသည့်။ နာရကော့ ခိုးဦး၏ နာမည်မှာ
 ဖောမင်းသမီးလေး ဖြစ်ပေ ခင်ခင်ဦး ဖြစ်လာလေပြီ။

သူ့ဖာကမကောင်းသည်ကိုလည်း လူတွေက ခွင့်လှာတံ ခြာသည်။ အသားဖြူဖြူမွှေးမွှေး ချစ်စရာရုပ်ရည်လေးမျိုး ဖွဲ့စပ်ပယ်ဟု ဖာခွန်ရလာခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့ကိုကြိုက်ကြသည်အထိဝယ် ကာလသားပရိသတ်က ထိပ်ဆုံးမှ ပါသည်။ မလောက်လေးမလောက်စား ဟောအငြိမ်းလေးဟု သဘောမထား။ ခင်ခင်စိုး ကသည် နေရာကို ရောက်ဖောင် လာကြည့်ကြသည်။

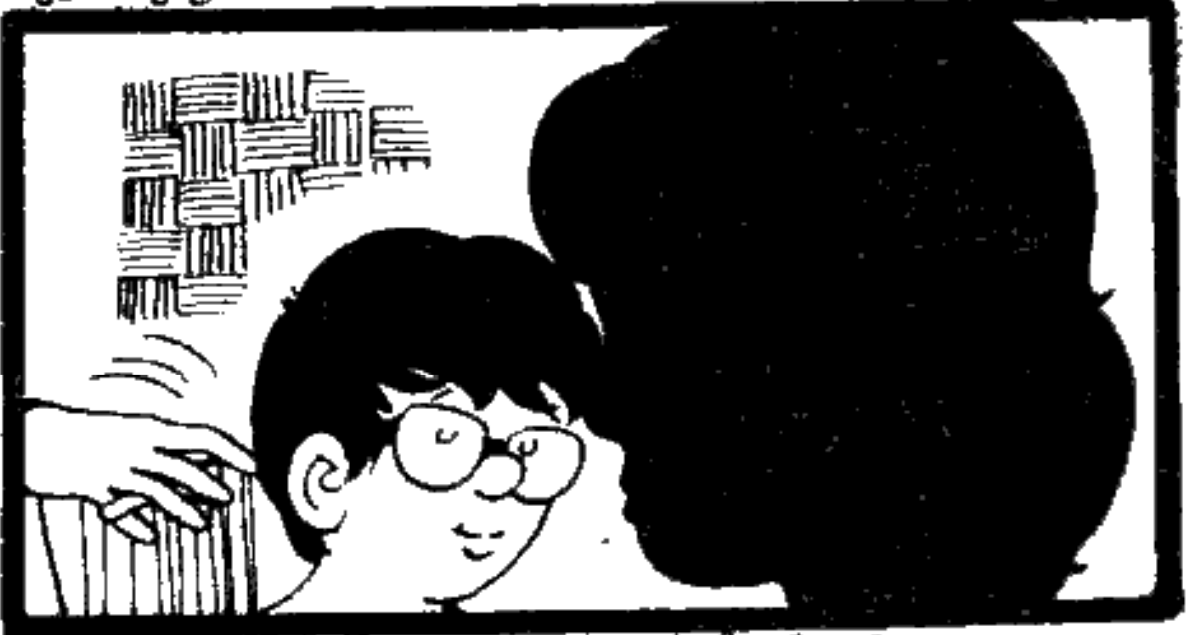
စားလုပ်သည့်တစ်နေ့ကိုကြာရောင် အုတ်ရုပ်လေးများ
ထည့်ထားသည့် ထန်းခေါက်ဖါကို ဖွင့် ဖြည့်နေစဉ်၊
ဦးဦးရောက်လာသည်။ (အစ်ကို ဆီမင်းသားရုပ်လေးကို
ဦးဦးကို ပေးပါလားဟင်။)

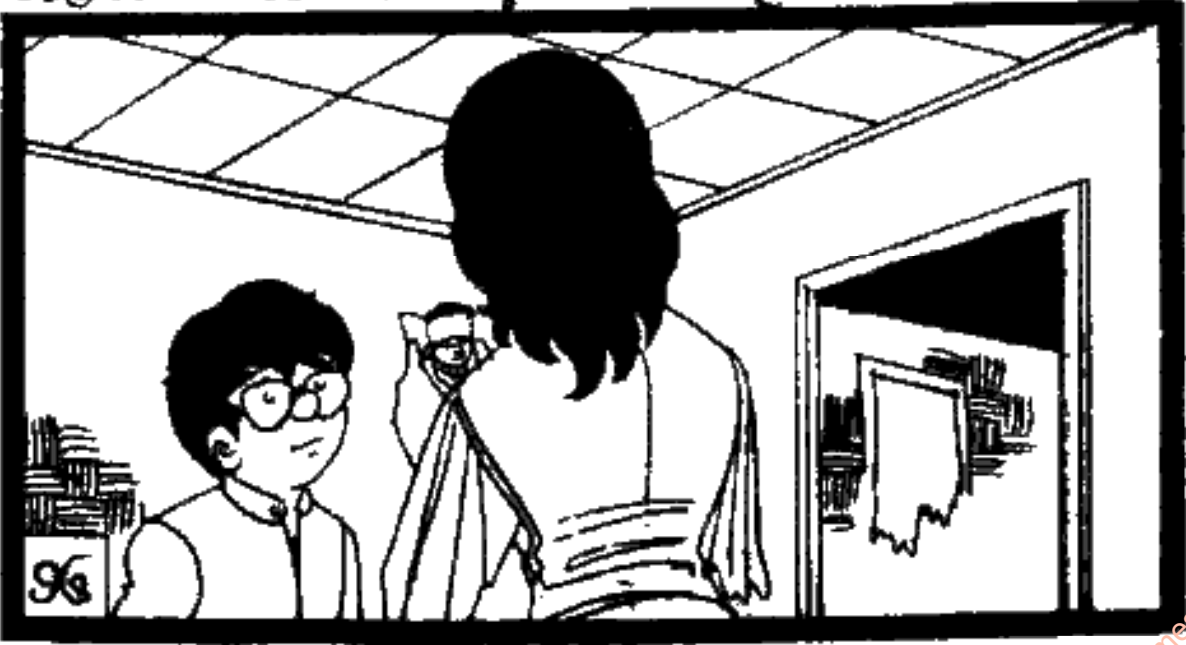
(မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲဦးဦး) (အို ဦးဦးသိမ်းထားမလို့
ပေါ့၊ အစ်ကို့ပြောင့် ဦးဦးရုပ်လို့ဘဝမျိုးကို ရောက်ခဲ့
ဂုဏ်မဟုတ်လား၊ အစ်ကို့ကိုယ်စား အမှတ်စာရပေါ့)

အဖွဲ့တော့ တိုင်းမရှိပဲ ပတ်သက်လာလျှင် ကိုပြောလောင့်
ဘဝသည်၊ မြော်လင့်ချက် မရှိတော့သောဘဝဖြစ်သည်။
ပြီးတော့ သူ့ရင်ထဲကလည်း ဖြစ်နိုင်လျှင် စိုးစိုး၏ မေတ္တာကို
မြော်လင့်ချင်နေသည်။

သုန္ဒတကယ် ထိုက်တန်သုမ္မာ စိုးစိုးပင်ဖြစ်သည်။ သူ့က
သူမင်းသား ချစ်ကလေးကို စိုးစိုးကို ပေးလိုက်ရာ၊ စိုးစိုးက
ဝမ်းသာဖွယ်ရာ ယူလိုက်သည်။ (စိုးစိုး ကိုယ်နဲ့မကွာ
အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ သိမ်းထားပါမယ် အဖွဲ့ကို)

(ဒါနဲ့ အစ်ကို အိမ်ရှာတာ ဂုဏ်လေးပာင်) (အဖေတော့ ကိုယ် ခုထက်ထိ အိမ်မရှာရသေးဘူးဦးဦး။ အိမ်လေးမှာ နဂိုကတည်းက နေလာတာ အခုလဲ ဖြစ်နေတာနဲ့ ဘာလို့ ပြောင်းမည်ရတာလဲ။)

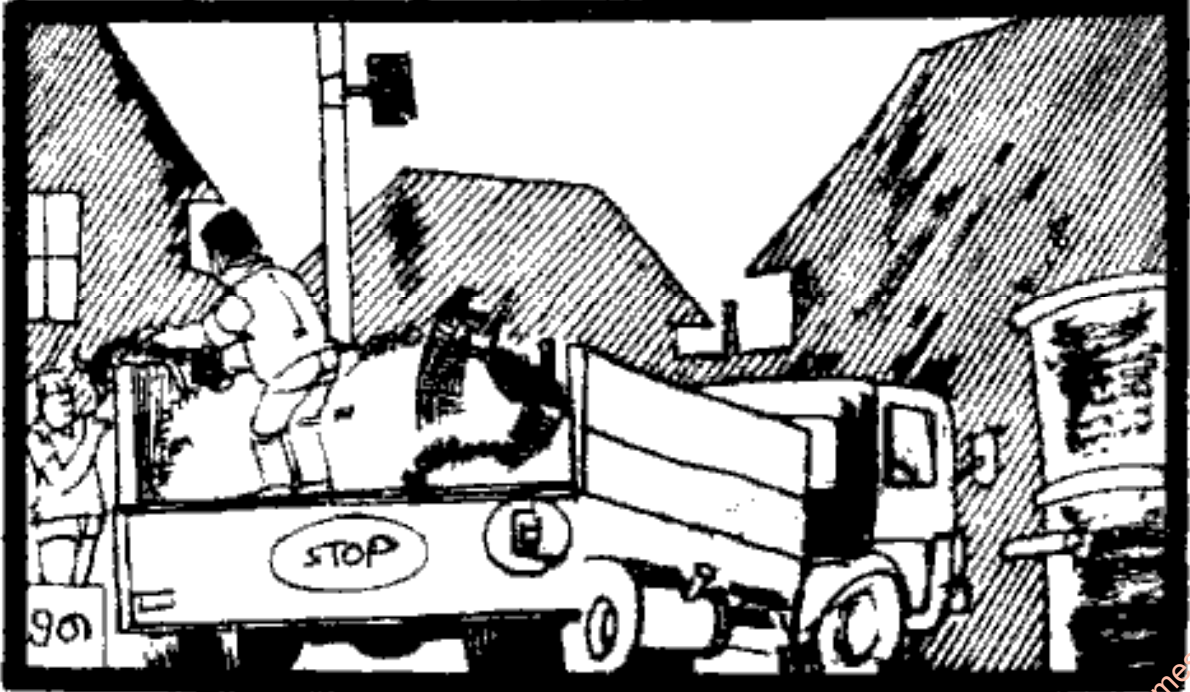
(အစ်ကိုကလဲလေ၊ ဦးဦးတို့ အဖေအဖေက စာရင်ကနဲ့ တူတော့တာမှ မဟုတ်တာ၊ အိမ်ခန့် လတ်လတ်လေး တစ်လုံးတော့ ရှာငှားအုံးမှပေါ့၊ ဒါမှပွဲလာငှားတဲ့ လူလေး ဘာလေးက အထင်ကြီးမှာ။)

စိုးစိုး၏အလိုကျ သူတို့အနီးမှ ရပ်ကွက်ဝယ် ဖိတ်စာလို့
ပွားငှား၍ သူ ဖြန်လာ၏။ သူတို့ ဖိတ်စွဲစာရောက်ဝယ်
ဖြင့် လိုက်ရသော ဇင်ကွင်းက။

သူတို့ခွေးလေး မိုးမြောင်ကို လှူစီယောက်က ဖေါဆိက
ကားပေါ်ကို ဆွဲတင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကားကစည်ပင်သာယာ
ကား။ ခွေးလေးခွေးလွှင့် သုတ်သင် ခြင်းလင်းရေးမှ ဖြစ်သည်။

(မိုးရွာဘိန်း မိုးရွာဘိန်း၊ မိုးရွာဘိန်းကို မဖမ်းပါနဲ့၊) သူက
ဟော်ဟော်ကာ ကားနားကို မြေးသွားသော်လည်း ကားက
မောင်းနှင် ထွက်ခွာ၍ သွားလေပြီ။

သူ့ရှင်ထိမှာ မောသွားသည်။ ဖိတ်ထဲကို နာဖြူး ဝင်သော
သွားစ် (စိုးစိုးခေ စိုးစိုး) စိုးစိုးက နာဖြူးလည်းမှန်တစ်ချက်
ရှေ့ဝယ် သန့်ရှင်းလိမ်း၍ ရေးလေသည်။

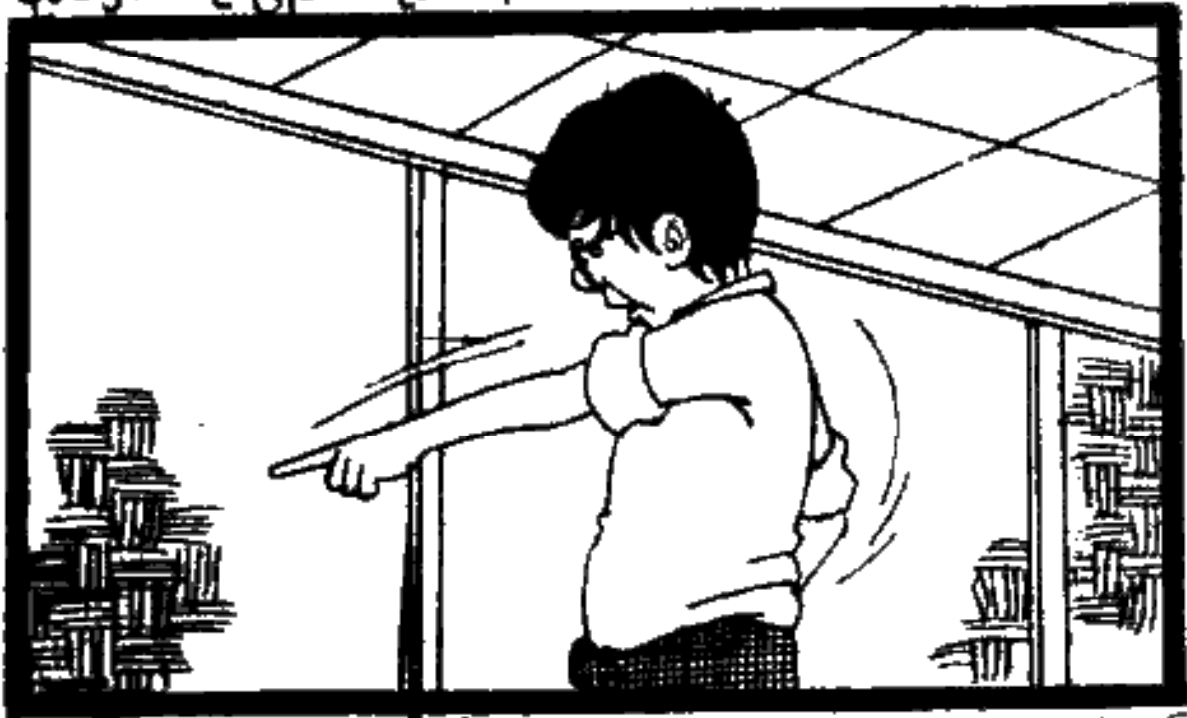
(ဇိုးဇိုး မိုးမှောင်ကို သူတို့ဖမ်းသွားကြပြီ။ မိုးမှောင်ကို သူတို့ ဖမ်းသွားကြပြီ) ဇိုးဇိုးက လုံးဝ တုန်လှုပ်ဟန် မဟုတ်ဘဲ အလှည့်အလှည့်နဲ့ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

(ဖမ်းသွားပါစေအောင်ကို။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အောင်တုန်းက ဇိုးဇိုးမှာ အခေါ်မရှိလို့ မိုးမှောင်ကို မွေးထားတာ။ အခု အောင်ကိုတစ်ယောက်လုံး ရှိနေပြီပဲ ဥစ္စာ။)

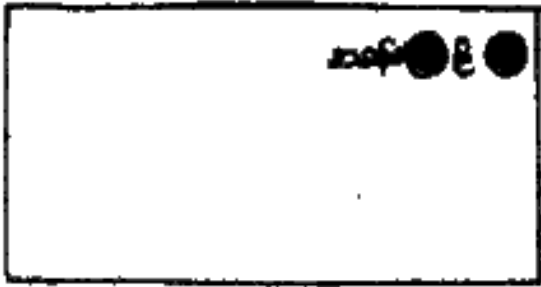

(ပြီး ဘယ်လို စကားမျိုး ပြောလိုက်တာလဲ စိုးစိုး၊ ကျင့်ဆို
မင်းဟာ ငါ့ထက်သာတဲ့ ဓာတ်ကိုတွေ့မယ်၊ ငါ့ကိုလဲ
မိုးရွာလို ချုပ်နှောင်ဖို့ ဝမ်းပေးတဲ့ သဘောလား။)

သုညတော့လည်း စိုးစိုး မျက်ရည်ဝဲဝဲနှင့် တောင်းပန်သည်
(ဒီသဘောနဲ့ ဗဟုဝင်ပါစဉ်း ဓာတ်ကိုရယ်၊ စိုးစိုး စကား
ပြော မတတ်လို့ပါ၊ နှင့်ပျက်ပါလောက် ဓာတ်ကို)

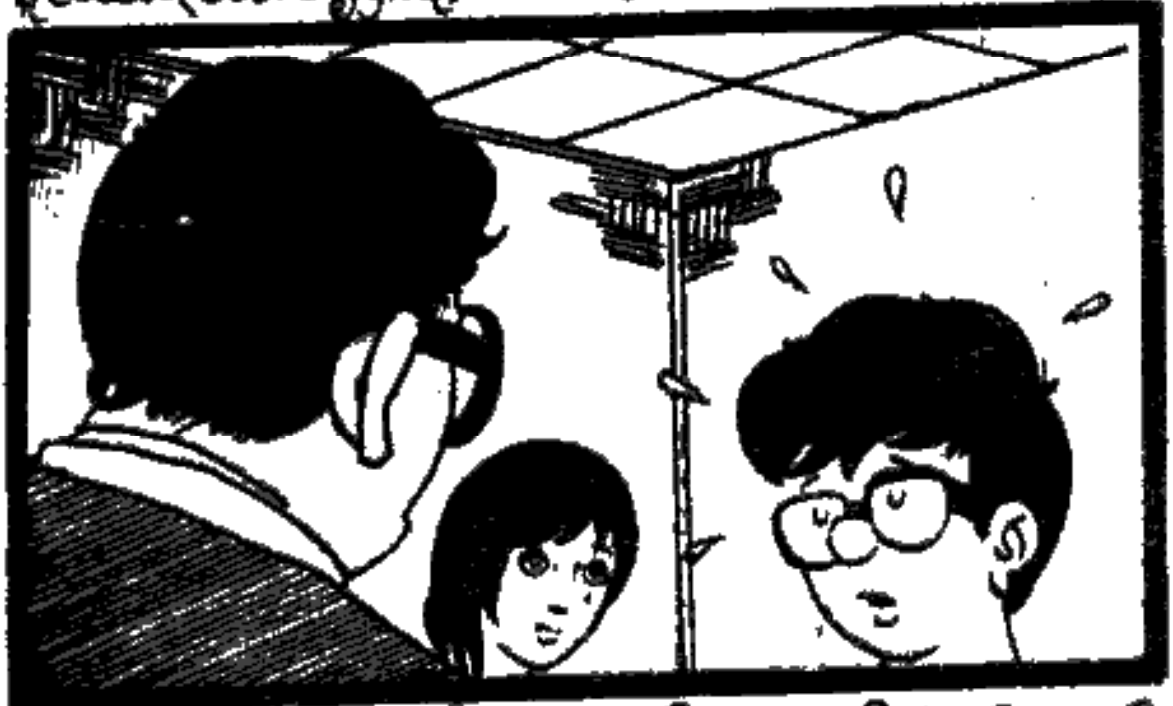

ရွာရမ်းထားသော ကိုဇာလောင်တို့ အိမ်ထဲမှာဖြစ်သည်။
ကိုဇာလောင် မော့အိမ်ထဲကန်များကို ဖမ်း၍ ရေးရေးစဉ်
အိမ်ပေါ်ကို ခိုးခိုးနှင့် အသက်ကြီးကြီးလူဝတ်ကြီးတစ်ဦးတကာလာ
သည် ခိုးခိုးသည် မိုက်ဖျက်စွာ သွားရောက်ခဲ့ပြီး ဖြောက်ခွာဖွင့်
ဖြစ်ရာ ဘယ်က ရောက်သည်နှင့် တွေ့လာသည်မဟိ။

(အဖေကို ပါ ဓာတ်ဖိုယောင်ဆရာ ဦးလှဝင်း) စိုးစိုးက သူ့နှင့်
မိတ်ဆက်ပေးသည်။ သူ့နာမည်နာမည် သူ သဘောပေါက်
စွဲပေး။ (ဘာကို ဖွင့်လှယ် ခင်ဗျာ။)

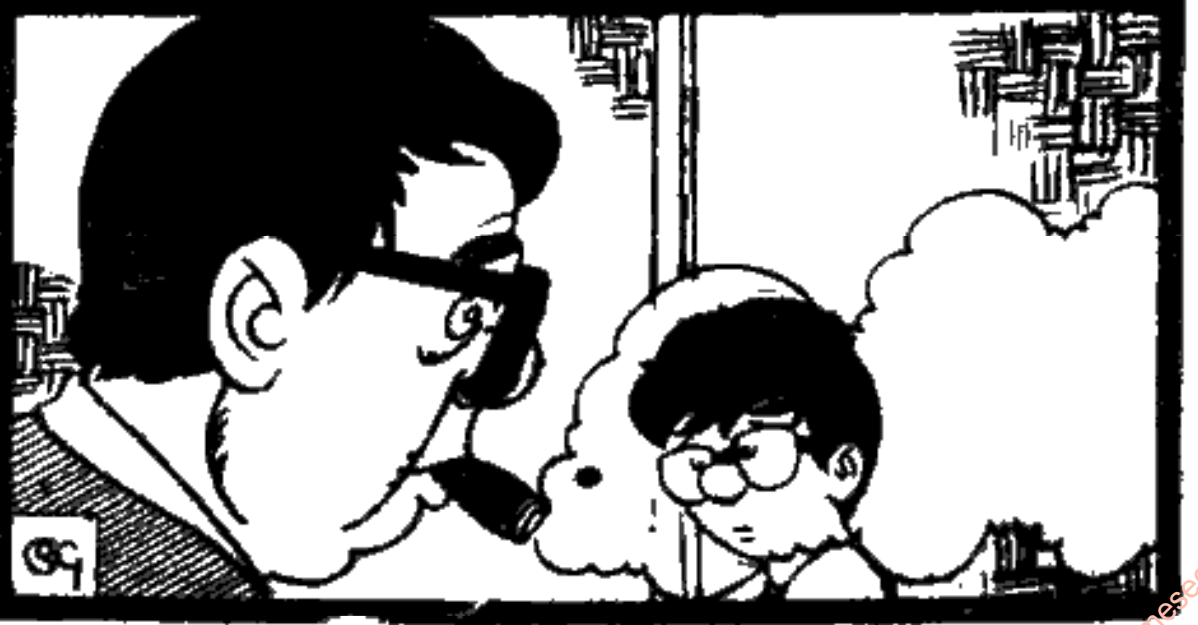
(ဒီလိုပါ။ မောင်ရင်တို့ ဓမ္မာဓာတ်ဖိုယောင်ကို ဩဇာရသက်
သက် သဘောကျပါသည်။ မိမိတို့ ဦးက ဓမ္မစိုက်ထုတ်ပြီး
စင်တင် ဓာတ်ဖိုယောင်ကြီးကပ်ခဲ့သဖြင့် ထုထောင်စွာလှုပ်ပါ။ ဒီက
စင်စင်စိုက်တော့ ပြောပြီးပါပြီ။

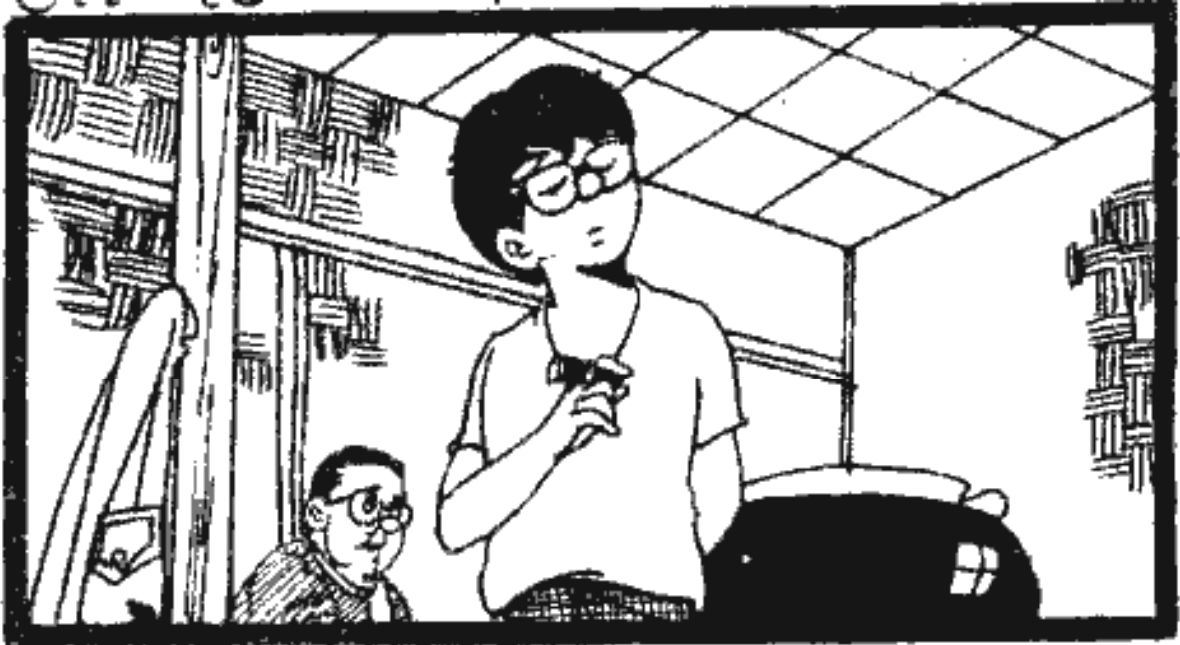
(ဆီခင်စိုးက ဇော်ရင့်ကို တွေ့ရသွားပါ။ ဇော်ရင့်သဘော
တန်ခါပဲဆိုလို့။) ကိုဇော်ရင့်က စိုးစိုးကို လှမ်း တွေ့လိုက်
သည်။ စိုးစိုးကလည်း သူ့ကို ဘေးကွင်းတစ် ဖျက်လှီး မှာဖြင့်
ခင်းစိုက် တွေ့နေ၏။

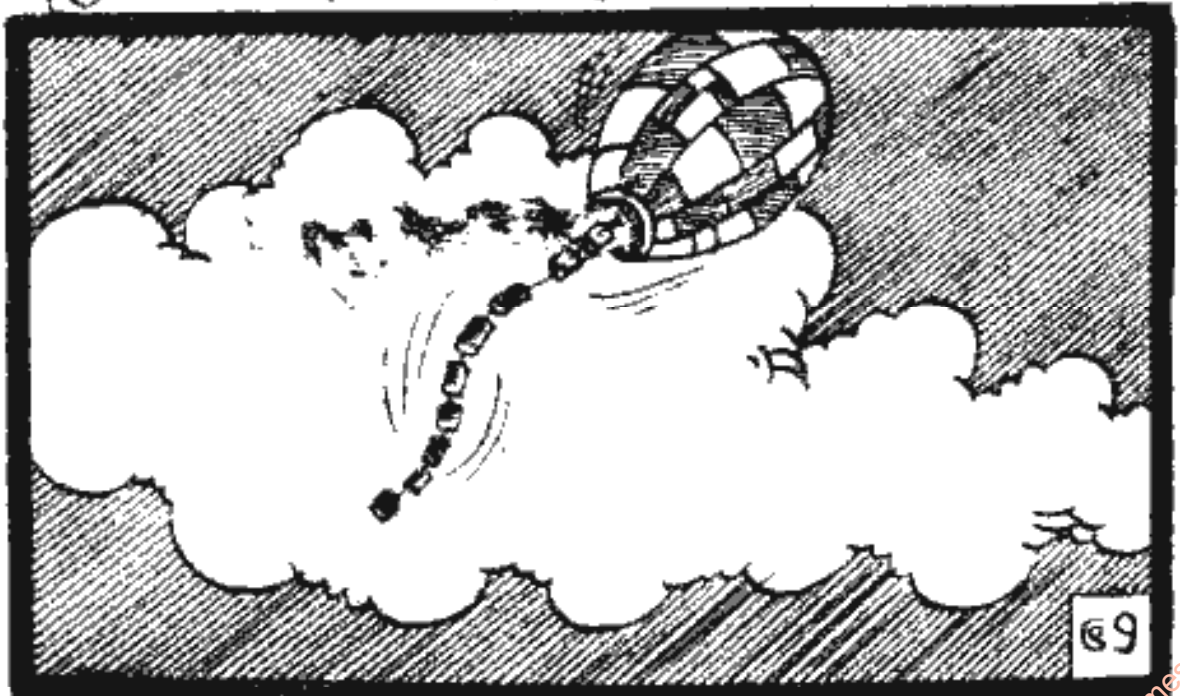
တကယ်တော့ ကိုဇော်ရင့်မှာ ခုခွင့် လွှဲလိုနေ့ရှင်တွေရှင်
မှာ နှင့် ဖွင့်ရောယှက်တင် မရချင်။ ဆိုသော် ငြင်းပယ်
လိုက်ပြန်ကလည်း စိုးစိုး၏ တကယ်တမ်းကို ပိတ်ပင်ရာ
ရောက်မှာ စိုးရသည်။

နောက်ဆုံး ကိုဖြာလောင် လေးလီသော သက်ခြင်း တာ
ဥကာ သဘောတူလိုက်ရတော့သည်။ (အင်း ကိုယ့်မိသားစု
တက်လမ်း ဆိုခြင်းကော့လဲ ကိုယ် ဝိတ်ပင်လို့ မကောင်းဘူး။
ဖြာလုံ စီစဉ်ပြတာပေါ့။)

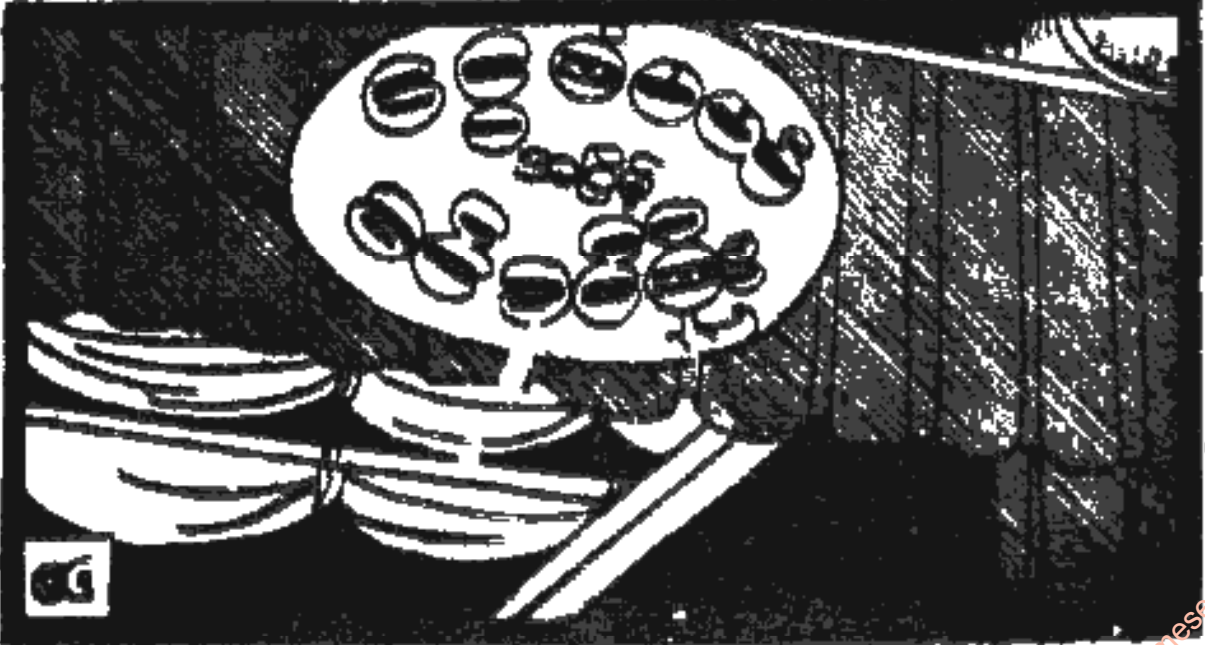
ဦးလူဝရော စိုးစိုးပါ နှစ်ဦးလုံး ဝမ်းသာအားဖြာသည်။
သိပ် ထင်ပေါ်ကျော်ဖြားချင်ဟန် ရှိသော စိုးစိုး ကိုဖြာလုံ
ကိုဖြာလောင် ရင်မောနေမိသည်။

ကာလအားဖြားက လက်ခုပ်တဖြောင်းတောင်းတောင်း ဝှီးကြည့်လုပ်
လက်ခေါက်သံ တချို့ရှိစေရအောင် မှတ်ကြာစို့။

ဇွတ်ပယ် ဆင်ဆင်စို၊ ဆိုသော ဆိုငါ့ဘုတ်ကို ဆိုသောထည့်ဝါသော
ဆင်ပေါ်မှ ကာရံရသည့်က ဝှီးစို၊ ဆင်တော်က ကောကတ်ရုံ
ထင်ပေါ်လေသလား၊ ထင်ပေါ်ရုံ ဆင်တော်က ကောကတ်ရေ
သလား၊ မဟိ။

ကိုဉာဏ်ကောင်းတာတွေ၊ ဇာတ်စဉ်ဆောက်မှု၊ ဇာတ်သေတ္တာပေါ်
ထိုင်ရင်း ဆေးလိပ်ဖိခိုး တထောင်းထောင်း ထမောင်း
ဖောရသန့်။ ဇာရ သုသန့်၊ ဆိုင်းပိုင်းထိ မဝင်ရတော့။

ဦးကုဝ်ဟာလို့ကျ ဇာတ်သီချင်းလေး နုတ်နုတ်ပါးပါး
ခဲရေထေးရသန့်။ သူ့နှင့်စီးစီးဆံ့ဘဝလေးကို ဦးကုဝ်
စား ဖြစ်သီပစ်နေမိပြီးပုသား ကိုဉာဏ်ကောင်း လင်မိန်းမ
ပေးသန့်။ (နှင်တို့ကို ငါ ဇာတ်ကုသင်ကပ်တယ်ငိုငိုငို)

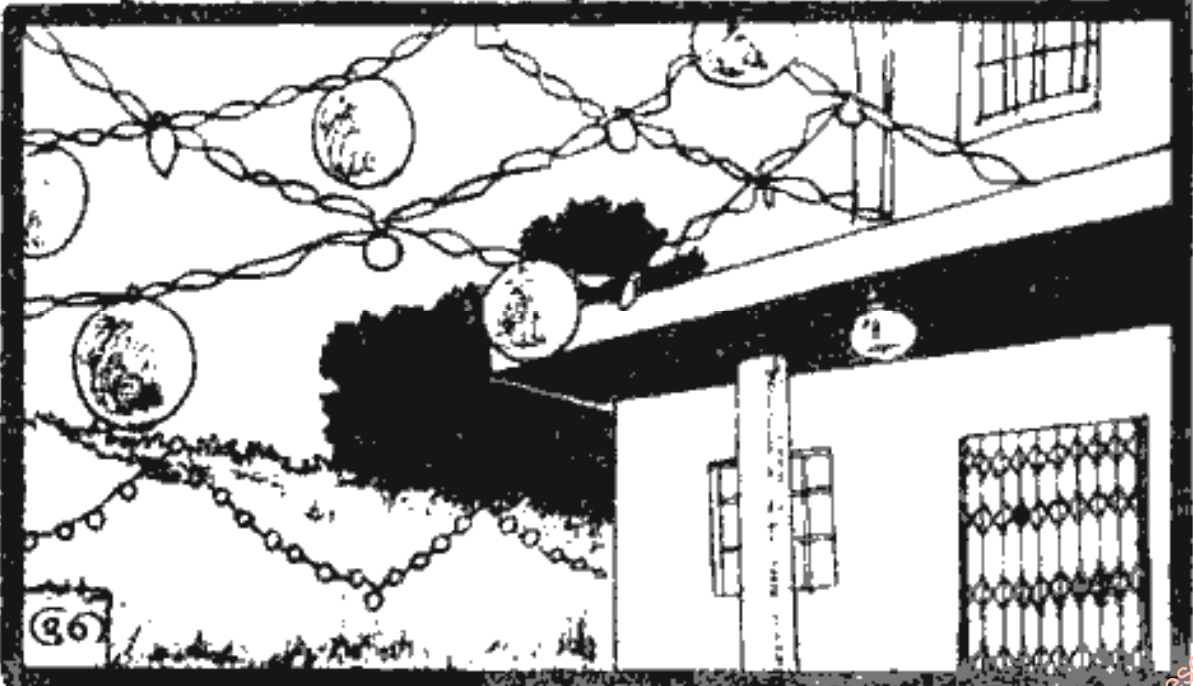
ဗြစ်ကောင်းစလုံး
ဗြစ်ကောင်းစလုံး
ငိုငိုငို

သူကပီ
ပြောရသေး
အံ့ရော

မောင် ဘာဖြစ်သလဲဟာလဲ ချီးချီးရယ်၊ ဒီလိုလဲရော ငှက်ဘာကို
ခေါ်ခေါ် ဒီလိုလဲခေါ်ပါ) ဟာယာဆတ်သလော ချီးချီးကို
ကိုဖြာဟောင်က ဟောကပ်လို့ကပ်သလဲ (အို-အစ်ကိုကလဲ
ဘာသိလို့လဲ၊ အခု သွားလာရမှာ မင်းပွဲဦးပွဲခွင့်)

မှန်ပါသည်။ ချီးချီးအတွက် ပထမဆုံး အရေးပါ အရာရောက်
သူများကို သီးသန့် ချီးမြှင့်ပေးရမည့်ပွဲ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသား ကိုခေတ္တ
က သူ အကယ်ပင်ရသင့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ပွဲ

(နီလိုပွဲမျိုးတစ်ခုမှာ မကဘူးတော့ စိုးစိုးစိတ်တွေ လှုပ်ရှား
နေတာပေါ့ ဟန်ကိုရဲ့။ စိုးစိုးကတာကို ဇာနည်မီး ကိုတွေ့
ပြီကမှ ငြိုက်ပါ့မလား ဆိုရဲ့။)

ကိုလော့စ် စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ဖော်ဟစ် လိုက်သည်။
(ဟေး ဘော်ဘော်ဇွာ၊ က၊တာတင် ငြိုက်ရုံမကပါ။ လူပါ
ငြိုက်ပြီး ခေါ်ထားလိုက်နဲ့ပေါ့။)

ရွှေဆုံးမှာ ကုလားထိုင်ဖြင့် ထိုင်ကြည့်နေသည့် နှိုင်းလွင်
ချက်လုံးများက စိုးစိုးအပေါ်ကို မဖြတ် ကွဲကောက်နေသည်။
တော်တော် လှည့် ကောင်မလေးပဲ။

စင်ပေါ်မှာ ကနေသည့် စိုးစိုး၏ ချက်လုံးများကလည်း
နှိုင်းလွင် လံပါးဒြသာ မှိတ်ချီနေသည်။ သူ့ဖြင့်ဘူးနေချင်သည့်
ရုပ်ရှင်မင်းသားကို အခုတွေ့နေဖြီ မဟုတ်လား။

ဒါတွေကတော့ အင်မတန် ကောင်းမွန်တဲ့ အင်္ကျီတွေပေါ့။
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခြင်္သေ့ကောင်တွေပဲ။ ရင်နှစ်ဖက် ခြင်္သေ့
ကွဲပါစေ။

ကန့်လန့်ကာ အင်္ကျီတွေ ခြင်္သေ့ကောင်တွေကို ခြင်္သေ့
သော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရင်နှစ်ဖက် ခြင်္သေ့ကောင်တွေ
ပေါက်ကွဲသောပုံ ဖြစ်သည်။

စိုးစိုးကလေး အထိသို့ မြန်မာ့အလင်းစာတိုက်က နေ့စဉ် ကိုယ်တို့
အဖော်ဘက် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး နှုတ်ထုတ် (ကျွန်တို့က
ကျွမ်းကျင်ပဲ စိုးစိုး။)

စိုးစိုးကတာ ဒီည သိပ်ကောင်းတာပဲတစ်ဆက်ထိ စိုးစိုး ကို
ကျွန်တော်မြှောက်ပေးပါရစေ။ စိုးစိုး ရုပ်ရှင်ရိုက်မလားဟင်၊
ကျွန်တော် ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး တင်ရိုက်ပေးပါမယ်။)

(သဘောမတူဘူး၊ မတူဘူး) စိတ်ဖြူရောက်သောအခါ
သူတို့ ပေါက်ကွဲကြသည်။ (မင်း အငြိမ်းစင်ပေါ်မှာပဲနေသင့်
တယ်၊ ဂုဏ်ရင်လောကထဲကို မြေမချသင့်ဘူး စိုးစိုး။)

(ရှင်က ကျွန်မတက်လမ်းကို ပိတ်ပင်တဲ့ သဘောလား၊ ဒါဟာ
ဆင်ပေါ်လို့ စင်တော်က ကေသင်တာရှင်) (မင်းအတွက်
အန္တရာယ်များလို့ ငါတော့စိုးစိုး။)

(ဘာ အန္တရာယ် ရှိရမှာလဲနှင့်၊ လှိုင်းလှေပိပာ ချပ်ရှင်မင်းသား ကုမ္ပဏီ ဝိုင်းနှင့်၊ ခါးညိုကတာ၊ လှော်သရေရှိလူတစ်ယောက်နှင့်၊ အခု သူ့ကိုယ်တိုင်က လိုလို့နှင့်လျှင် နတ်ခေါ်ရတာကို ဇွင်းလွှဲ ကောင်းပါ့မလား။)

(ရှင်မလို့အတိုင်းသာ ဆိုမယ်၊ ကျွန်ုပ် မြောမင်းသမီး စကားဘဝ က ဘယ်တော့မှ တက်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။) (မင်းက အခုတော့ ဝေဖာားရှိနေပြီလား! စိုးစိုး။)

အလှမြင်ဆိုင်တစ်ခုကတွင်းမှာ ဖြစ်သည်။ စိုးစိုးက သို့မဟုတ် ထိုစဉ်
ဆံပင်အလှပြုခြင်းသည်ကို စံယူနေသည်။ သူမ မျက်နှာက မြင့်မြင့်
ဝဲညှိုးရုံ ရာစီ။

စိုးစိုးဘေးဝယ် မတ်တတ်ရပ်ရင်း ကိုဝေလွင်က နိုင်ငံခြားမှ
ဆံပင်အလှပြုခြင်းနည်း ကတ်တလော့က်ကို လှုပ်ကြည့်နေသည်
(ခင်ခင်စိုးကတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် လှပြီဟော့ပဲ။)

အသွယ်ဆိုင်၏ အပေါက်ဝ ရတနာလောင်းပေါက် ကိုဗြာဟမာန်က
စိုးစိုးကို ထိုင်စောင့်နေသည်။ သူ့အဖို့ စိုးစိုးကို ချစ်သည့်အတိုင်း
လိုက်ရဖို့ ဖြစ်လာသည်။

ပျင်းပျင်းနှင့် ကိုဗြာဟမာန်က အနားဖို့ ရုတ်တရက်ထိုင်တစ်ခါကို
လှန်ပြန်လိုက်သည်။ အခု သတင်းစာဖတ်နေတဲ့ ကျွဲလိုက်ရသည်။
(အငြိမ်းမင်းသမီး ဓမ္မစံပယ်ခင်ခင်စိုး ရုတ်တရက်တော့မည်။)

အဖို့မာရုပျား
ကဆင့်ဖိုင်
အားထုတ်
လိုက်သည်
ခိုင်စိုး
အဖို့
ကျွဲ
သား
မင်းသမီး
မင်းသမီး

အငြိမ်းမင်းသမီး ဓမ္မစံပယ်
ခင်ခင်စိုး ရုတ်တရက်တော့
မည်။

ကျွဲ
ကျွဲတော့ဟာ
မိုးခင်း မိုးခင်း ဒါကတော့
အင်တာနေရှင်နယ်အားတော
တွေပဲ ဂလိုပီဗျ. မုလင်း
ဘေးမိပေါ့ဗျာ. ဟင်းဟင်းဟင်း
ကိုတင်တော့မို့က လူပျိုတောင်

**ကျွဲတော့
ကျွဲခင်း**

ကျွဲသားတင်တော့မို့
တို့လိုမင်း
ဆေးလိပ်မှ ကျွဲတော့မည်

ကျွဲ
ကျွဲ

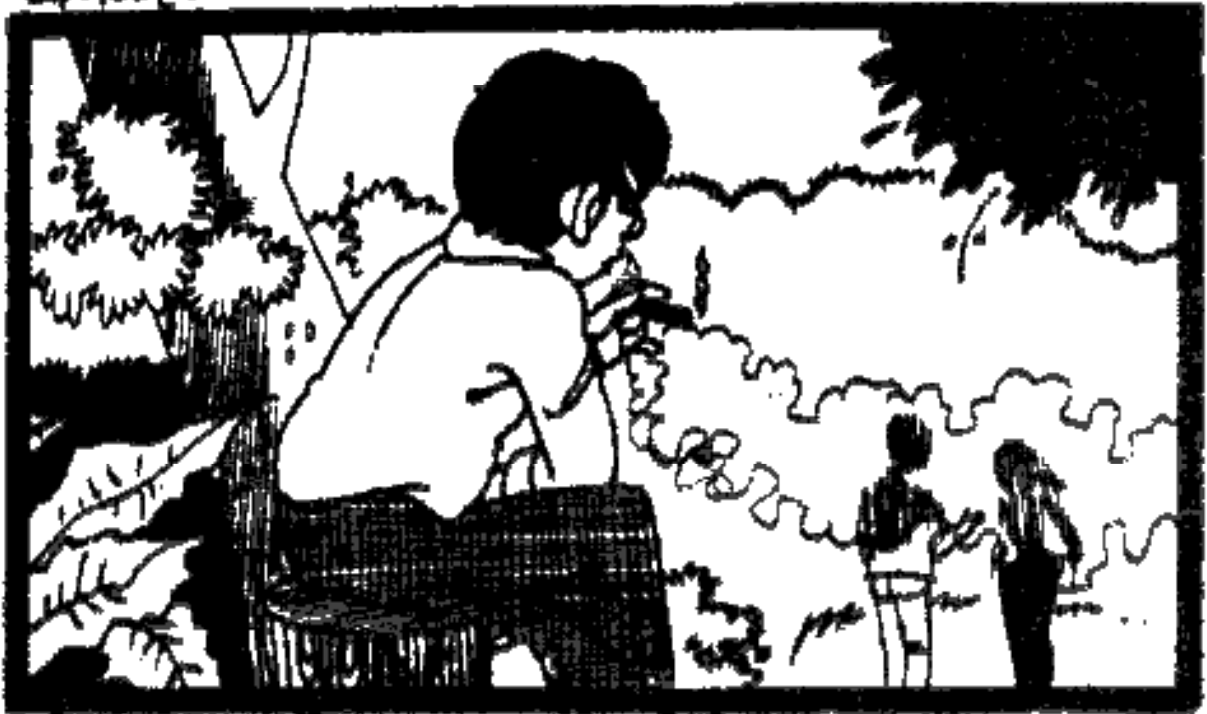
ရုပ်ရှင်စတူဒီယိုထဲမှာ ဖြစ်သည်။ ကိုဝေလွင်က ခင်ခင်စိုးကို
ခေါ်ကာ၊ ရုပ်သေဓါတ်ပုံတစ်ချို့ကို ရိုက်ပြန်ခဲ့သည်။

(မြို့မြို့လေးထဲ ခင်ခင်စိုး၊ ပခုက်မြို့ အထိ ယှဉ်ကလေးကို ကိုင်
ထား၊ ရိုက်လို့ကတို။ ကံ ဒီတစ်ခါ ဒီတစ်ခါ အစားနဲ့ပဲ ထိုင်လျက်
တစ်ပုံ ရိုက်မယ်။)

မင်းသား ကိုတွေ့ရင် ကိုယ့်အပေါ်က ရုတ်တရက် ရိုက်ပေးခဲ့ဖူး
ဖြစ်သတဲ့။ ကိုတောင်ကလေးက ဝမ်းနည်းစွာ ဝိုင်းကာ လေးစွာ
ပြောသည်။

ကိုတွေ့ရင်က ချီလျှာမေ့သည်။ (မိမိက တကယ် ကင်မာ
စားတယ်။ ကို ကောက်ပုံတွေ ရိုက်ရတာပဲ။ မာနနဲ့ ဝီ
ဝီဖြူ မာဝတ်မာဝတ် လဲလို့ကပ်နဲ့။)

အခုတော့ ကိုဗြာလောင့်မှာ အားထုတ်မှ မယ်မယ်ရရ မရှိ။
ဦးစီးသွားလေရာ့ကောက်မှ သံယောဇဉ်ဖြင့် တကောဘက်ကောဘက်
ပါဆရာရော၊ မယ်သမီးထိန်းကြီးလို့လို့ ဖြစ်နေသည်။

ကိုဗြာလောင့် သို့င်ရာမှ ထကာ စတုရန်းပိုထိ လှည့်ပတ်
ဖြင့် ရှိပြီး နံရံမှာ ချိတ်ထားသော ဓါတ်မုဟ်ပုံဖြင့်၊ နောက်
ရောက်သွားသည်။ ဝှိုးဖြင့် အင်မတန် တူသောပင်ပင်ပင်။

(မင်းက ခင်ပေကို သိလို့လားကွ။) သူ့ဘေးမှ အသံကြားရုံ
လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အသက် ၅၀ ခန့် လူကြီးတစ်ဦး...
(ဦးက ဒါရိုက်တာ ဦးဘတိုးတဲ့။)

(ဟုတ်ကဲ့ ဒီ မင်းသမီးကိုတော့ မသိပါဘူးခင်ဗျာ။ ဒါပေမယ့်
ဟာမင်းသမီးက ကျွန်တော်သိတဲ့ နောင်တိုရွာက တိုင်းမနဲ့
တူညွှန်းလို့ပါ။)

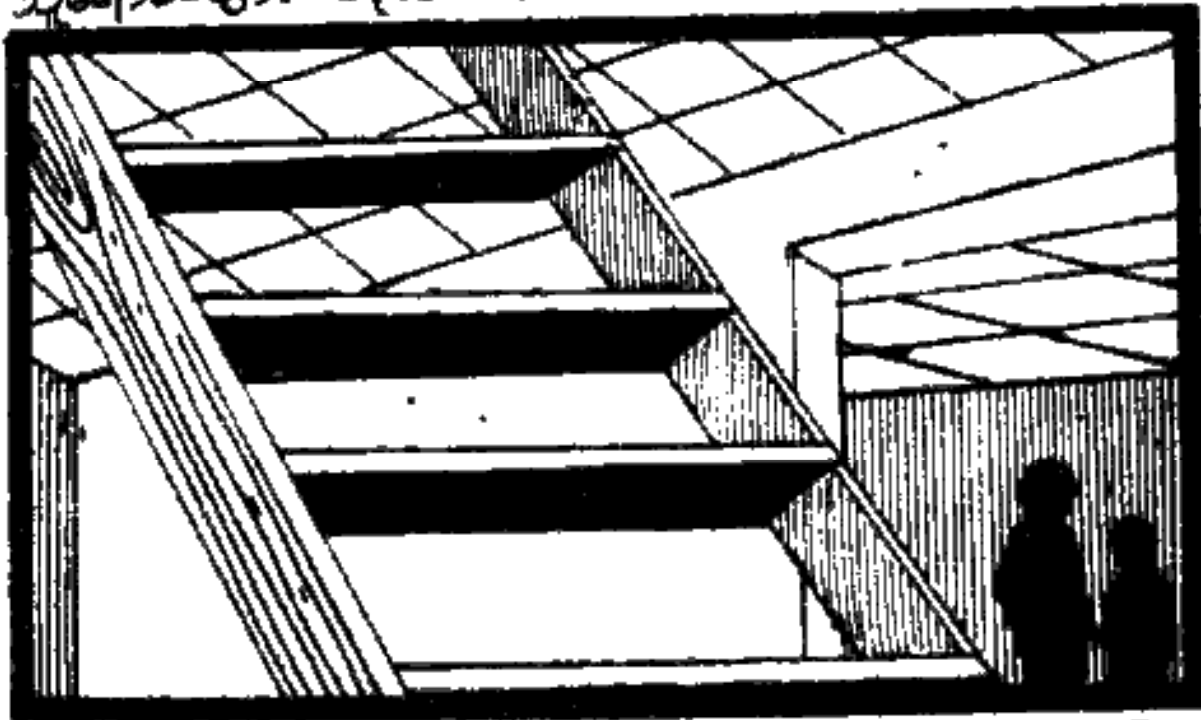
လူကြီးက ကိုဟရောင့်စကားကို ဟားတို့က ရယ်သရုပ်
(ခပ်ပပဆိုတာ နားတိုးမပဲပေါ့၊ မောင်ရင်ရ) (ခင်ဗျာ

(အော့လေကွာ၊ ဒတာက ရေသက်လာစတုန်းက တိုးမတိုး
သူ့ကို ငါကပဲ ခဏ်း ခေါင်းဆောင်မင်းယုတ် ဝင်ရိုက်ခဲ့တာ၊
ခပ်ပပဆိုတာ နာ မညစ်ကိုပဲ ငါပဲ ပေးခဲ့တာ။)

ထိုလူကြီး၏ စကားများမှာ ကိုဇာဇာ၏ နှလုံးသားကို
ဖြောင့်ဖြောင့် ဆွဲလှန်လှိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ (ဒါဖြင့် အခု
သူ့ရောခင်ဗျာ၊ တိုးမ အိမ်ပေ ခင်ပေပေရော။)

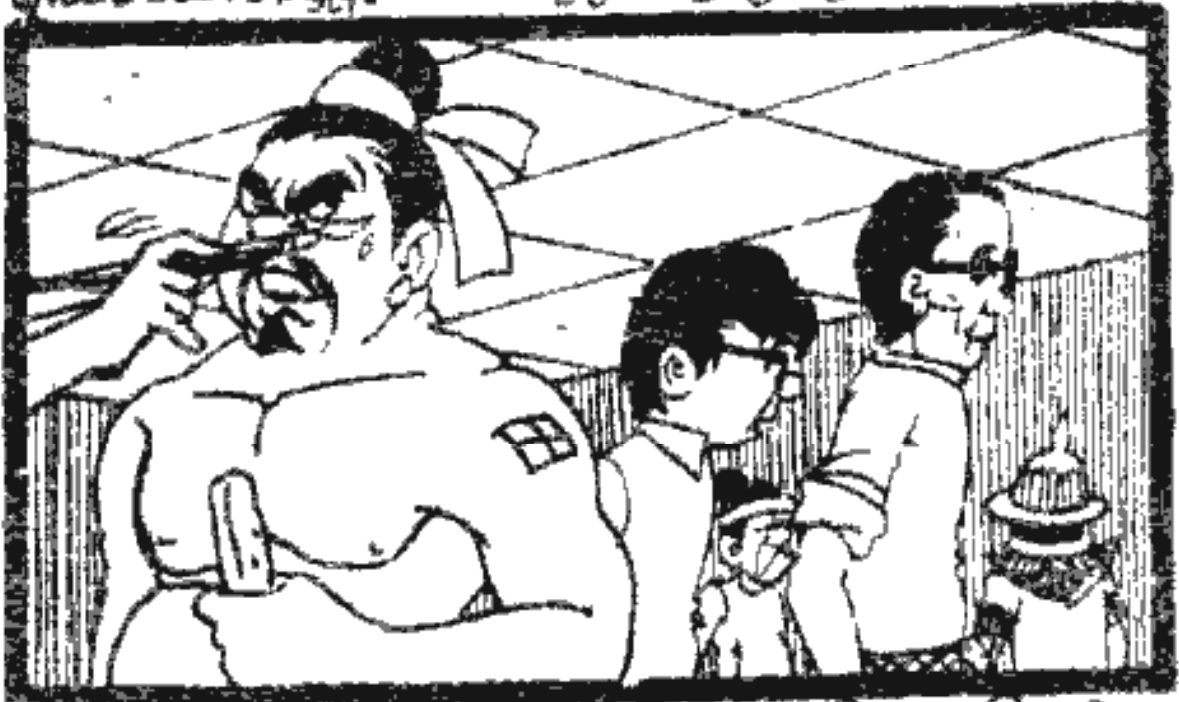

လူကြီးက သံဝေဂ ရဟန်ဖြင့် သက်ပြင်း ချသည်။ (အင်း
အနုပညာသမားတွေရဲ့ ဓားများမာနေတွေပေါ့။ ဇာတ်ဖြင့်
ကျော်ကြားမှုမှာ သစ်ပဲ၊ ဇင်း၊ ဓားသက်ဖြင့် လွတ်လာတယ်

“ ဆောက်ဆုံး ဘိဇိပ်ပါ

ပါ သုံးစွဲလာတယ်လေ။ ကိုလွင်နဲ့သူ လက်ထပ်ချိန်မှာ
မှ၊ ယစ်ဆေးဝါးမှနဲ့ ဆောင်ဆုံးနှစ်ကျသွားတာပဲ။

(အင်း၊ အခုလောက်ဆိုယင်တော့ လွတ်ချိန်တန်မီပေါ့။
တက်ကြွားမာန၊ ဇင်လွန်းလွယ်၊ လျှော့ကျဆောက်ဆုံး
ရှိနေမိတယ်။)

ကိုဖြာလောင် ထောင် ရုံးခန်းကို ရောက်ရှိသွားသည်။
သို့သော် သူ တွေ့ချင်သူကို မတွေ့ရတော့ (ခင်ပုယ့်ဆိုတာ
ထောင်က ဂုဏ်သွားတာ ဖာပိတ်လောက် ငှါဖို့ပါ။)

သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖို့ ဖြန်လာခဲ့သည်။ ခင်ပုယ့်
သို့မဟုတ်၊ တို့က။ သူ့ဘဝထဲမှ ဝေးသထက်ဝေးသော
ပြောရေးဆိုခိုင်းစွာ တို့က သို့မဟုတ် ခင်ပုယ့်။

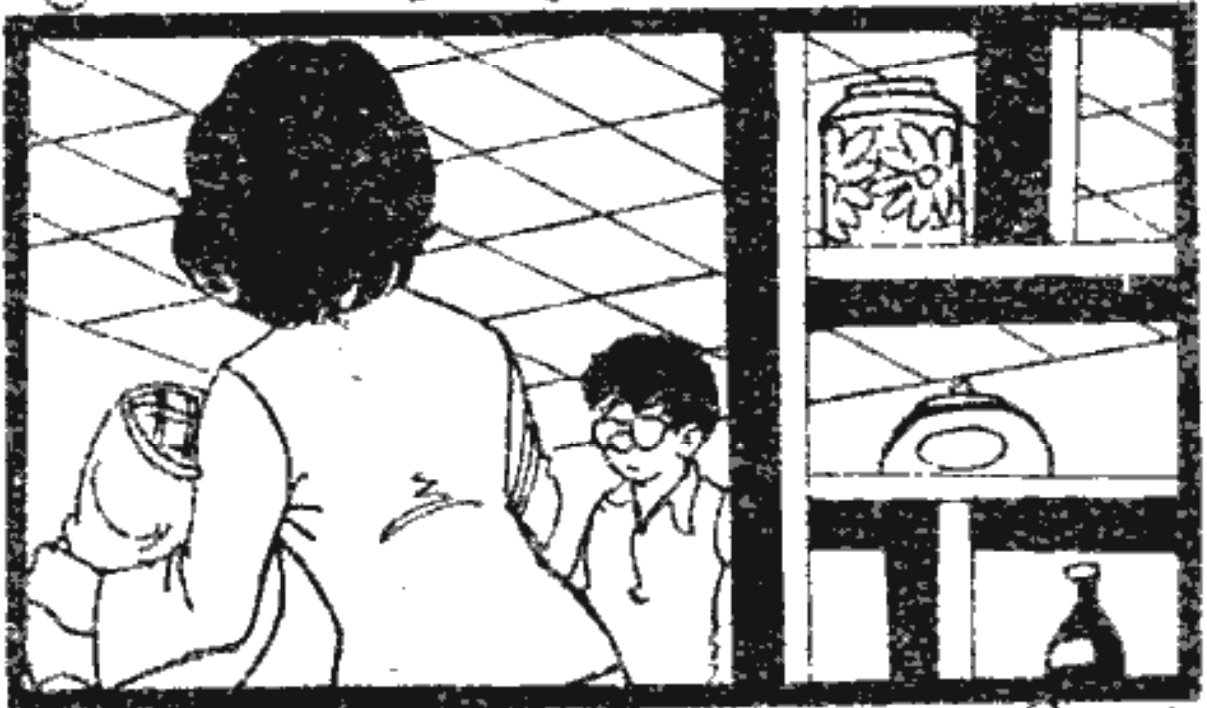
ကိုဖြာလောင့် အိမ်ကို ပြန်ရောက်သောအခါ၊ ပစ္စည်းများ
အိမ်ထဲသို့ စီးစီးလို့ တွေ့ရလေသည်။ (စီးစီး
ဘာလုပ်ခဲ့တာလဲဟင်။) (ဖော့ဖီ အိမ်ကို ကိုတောင်
မပြောရသေးဘူး။)

(စီးစီး အိမ်ပြောင်းတော့မလို့လေ။ ကိုပေလွင်ကပြော
တယ်။ စီးစီး ဒီမှာနေလို့ မသင့်တော်ဘူးတဲ့။ အင်းလျား
လမ်းက သူတို့ကံမှာပဲ လာပြောင်းနေတဲ့။) ကိုဖြာလောင့်
ရှင်ထိမှာ နင့် နာ သွားသည်။

(ဆွေးနွေးသော မတော်တို့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းပေးသောအခါ သိမြင်မှုကို
သွားရောက်ပြီး သင့်တော်ပါ့မလား စိုးစိုး) (ကိုလေ့လာနဲ့ စိုးစိုး
ပြောဆင် လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ပြီးပါပြီအစ်ကို)

(ဟော်... ကလေးတောင် နေရာကို) သည်လောက် အရေးကြီးသည့်
ကိစ္စကိုပင် စိုးစိုးသည်။ သူ့ကို မတိုင်မီ အဲဒီအခါမှာ သူ့ကို
အမိမိမိက ကိုပြောလောင်သည်။ ထိုအခါမှာ အရေးထားစရာ
ကုန် မဟုတ်ဆိုသော သဘော။

ထိုအချိန်ထက် သူတို့ ဒဏ်ခံပေါက်ကို ကိုဝေလွှင့် တက်လာ
သည်။ (မဇ္ဈိမသားကလေးလား ခင်ခင်မိုး၊ ငြိမ်းယင် သွားကြ
ရကောင်၊ ကိုယ့်မှာ ကားပါလာတယ်။)

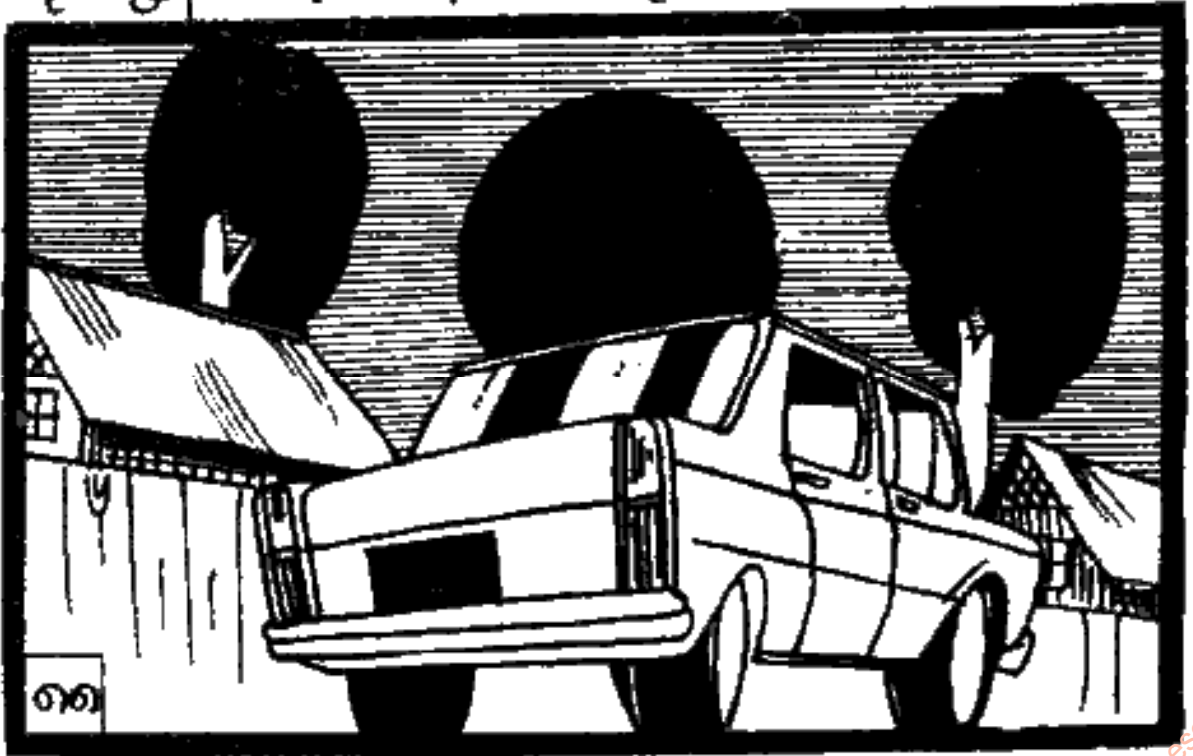
တစ်ခါ ကိုဝေလွှင့်ခင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို လျှန်တော်တော်
တောင်းပန်ပါရစေ၊ ခင်ဗျား ချီးချီးကို ခေါ်သွားရမှာပါ။
စိတ်ချပါ။ ခင်ဗျားဟာ လျှန်တော်ရင်ထဲက၊ လျှန်တော်
ဘဝထဲက ချီးချီးကိုတစ်ခါတည်း အဖိုးတို့ ခေါ်သွားရ
တော့မယ်လို့တစ် ယောက်ပါ။)

ဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို ဓာနုဋ္ဌိဓာတု၊ တစ်ခုပေးပါလားဗျာ၊
မီးမီးကို ကျွန်တော်နေရာတစ်နေရာကို၊ ဓာတုလောကီဖြစ်
ခေါ်သွားပါရစေ။) ကိုဗြာဟ္မာန်က တောင်းပန်လိုက်သည်။

(ဖြစ်ပါတယ် ကိုဗြာဟ္မာန်၊ ခင်ဗျားတို့ သွား ခွင်တဲ့နေရာ
ကို ကျွန်တော့်ကားနဲ့ လိုက်ဖို့ပေးပါရစေ။)

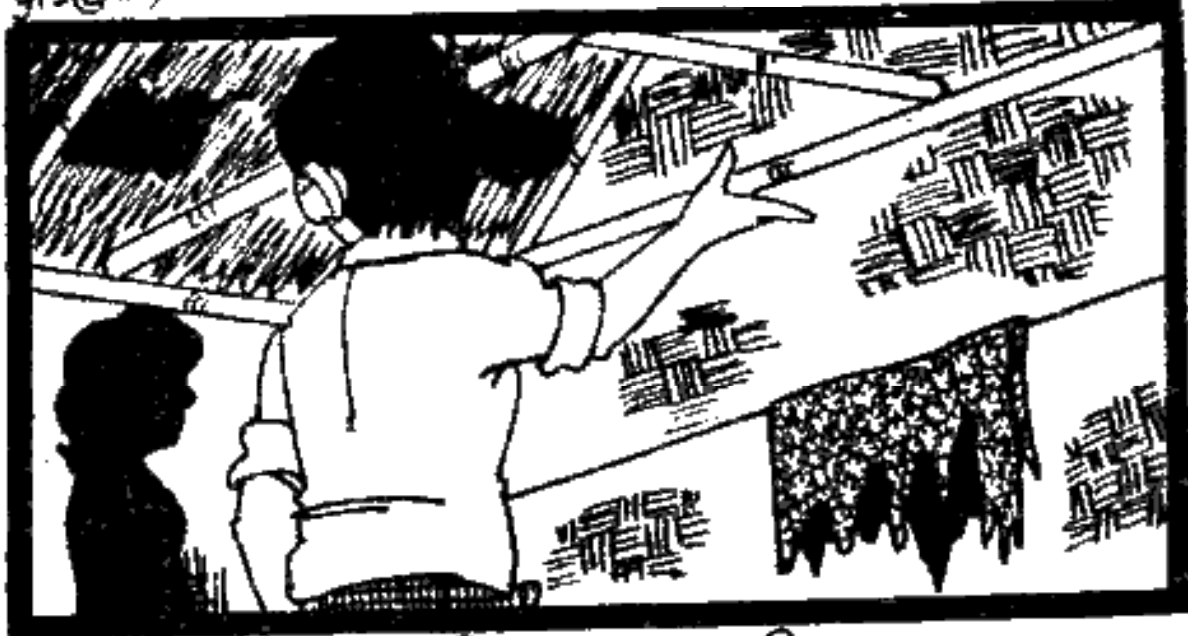
ကိုဗြာလောင့် စိုးစိုးကို ခေါ်လာသည့် နေရာက သူတို့
နှစ်ဦး၊ စတင်ဆုံ ခုနစ်ကာ နေထိုင်ခဲ့သည်။ ကျားကျောက်
ရပ်ကွက်မှ တိကလေးဆီသို့။ စိုးစိုးမှာ တောက်ပစွာ
ထက်စွာယာယီလာ စာတတ်စာရေးများနှင့် ရွတ်တရက်
သစ်ပေရေးသော တိကလေးထံ မဝင်ရဲဘဲ ငှိနေသည်။

(လာပါ စိုးစိုးရဲ့ မင်းနေခဲ့တဲ့ တိလေးလေ မမှတ်မိ
တော့ဘူးလား) ကိုဗြာလောင့် စာတင်း ခေါ်လာမှ
အထိကို ဝင်လိုက်လာ၏။ မှုံစာလူးလူးနှင့် ပင့်ကူမွှေးများ
ယွက်ထွေးကာ၊ သူတို့တိလေးသည်၊ မြိုကျလှလှအာရေ
စာနေ မြစ်နေလေပြီ။

ဦးတန်းပေါ်မှာ လှမ်းထားသော သရက်ထည် လုံ့ချည်
လေးမှာ ရှိဆွေး စွက်ပြတ်၍ နေလေပြီ။ (ဟိုမှာ မင်းထက်ဖို့
ပထမဆုံး ငါဝယ်ပေးခဲ့တဲ့ ချည်လုံ့ချည်လေးလေ၊ ဆွေးနေ
ရှာပြီ။)

(ဦးတော့ မိုးမြောင်ကိုရော မင်း သတိရသေးလား။
ဘဖော်မရှိလို့ ဇာဖော်လုပ်နေရတဲ့ မိုးမြောင်ကို မိုးမြောင်
ထက် သာတဲ့ ငါရောက်လာတော့ မင်း မေ့ပစ်လိုက်တယ်
မဟုတ်လား။)

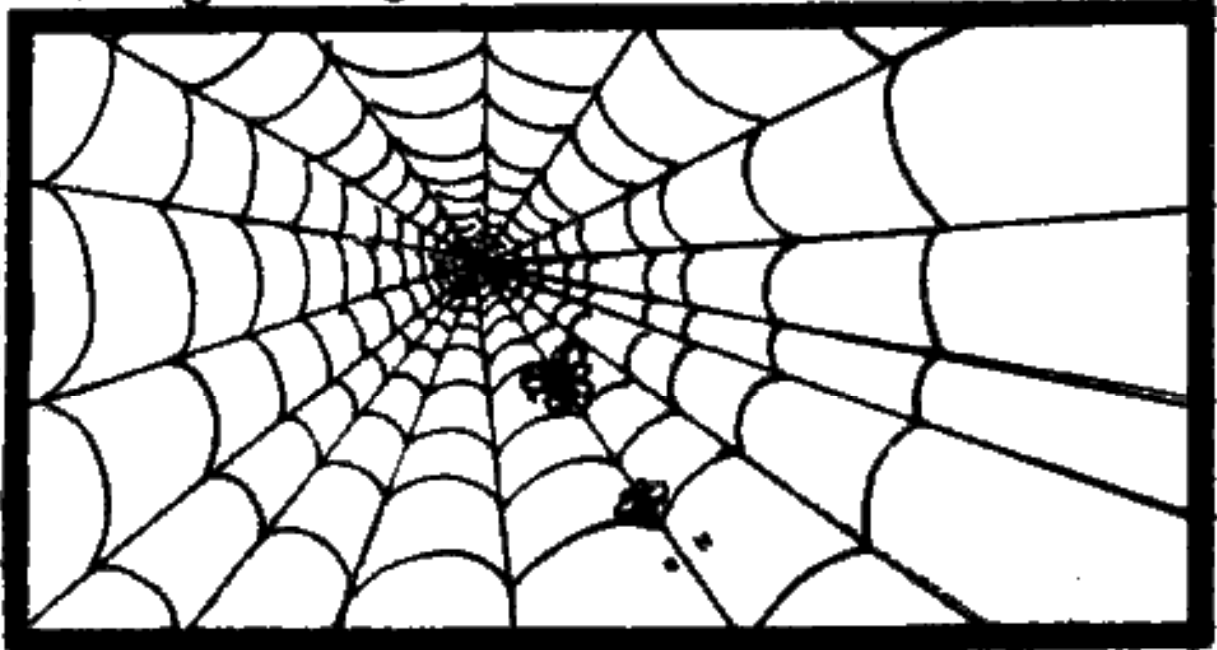
(အခု ငါထက်သာတဲ့ အပေါက်ကို မင်း ရဖို့တော့ မင်း
ငါ့ကို မိုးမြောင်းလိုပဲ မေ့ပစ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။)
စိုးစိုး၏ မျက်လုံးစိမ်းမှာ မျက်ရည်စမြော့ ရစ်ဝဲလာ၏
(ပါတွေ့ကို မြောမနေပါနဲ့တော့ အစ်ကိုရယ်..)

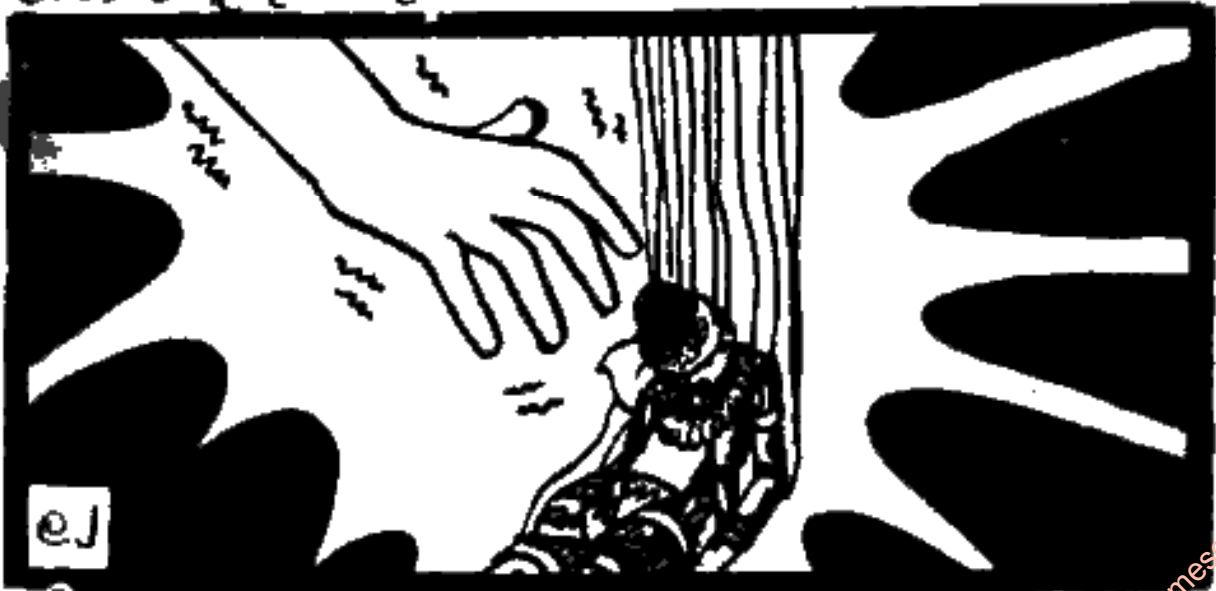
ထိုအခိုက် လမ်းမပေါ်မှာ ရယ်ထားသော လားပေါ်မှာ
ဟွန်းကို တပွတ်ပွတ် တီးဆွတ်ဖြားရ၏ (ကဲ သွားတော့
စိုးစိုး၊ မင်းကို ကိုဝေလွင် ခေါ်နေလို့ မင်းကိုငါ နှုတ်ထက်
လိုက်ပါတယ်။)

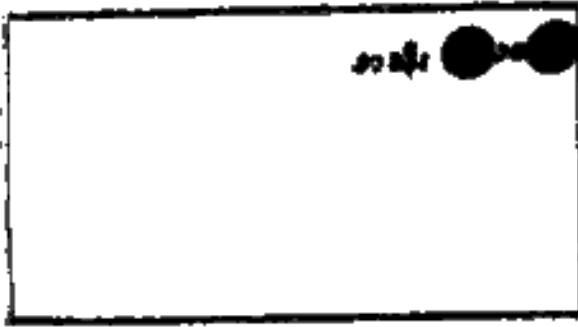

စိုးစိုးက မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်နှုတ်ကာ ပြေးထွက်
သွားသည်။ တီထီဝယ် ကိုဇာလောင် စာပျောက်တည်း
လျန်ခဲစဉ် သူ့ချက်လုံးများက တစ်အားတစ်အားနေရာသို့
ရောက်သွား၏။ သို့ ဖင်းသားရုပ်ကလေး။

စိုးစိုးက သူ့ကိုယ်နှင့် မြွှာ ထားပါမည်ဟု မရမက
တောင်းယူသွားသော ဖင်းသားရုပ်ကလေး။ ဇာ
ပင့်ကူမှည့် ဇာလိမ်းလိမ်း မှုံဇာလိမ်းလိမ်းဖြင့်ချောင်ထိုး
ထားခြင်း၊ ခံနေရသော သူ့ဇာရုပ်ကလေးကို ကိုဇာလောင်
ကောက်ယူလိုက်သည်။

(လွမ်းတော်မူဖို့ စာကိုစီတမ်း၊ တိတ်နီ၊ တိတ်ဝါ၊ တိတ်ပွာ
 တွေ၊ သနားပါတော့။။ ဘယ်စီသို့။။ ဘယ်ဝယ်သို့။။
 တမ်းပါရမယ်။ လွမ်းပါရမယ်။ ငြာယင်ခိုင်မြဲပြီး ဓာလယ်)
 ရပ်ကွက်နွဲ့ဖို့ ရေကန်ကြီးက ဘေးဝယ်ထိုင်ရုံ
 ကိုဇာဇလောင် သို့ ရှည်သောရည်လေးကို မြို့၊ ဆွဲနေထုတ်
 စို့စို့၊ မရှိတော့သလို့နှင့် သူတို့ ငှာနေသလို မိတ်ကို
 ဝန်တမ်းပေးသတိ။ ပြီးတော့ ရသယုတ္တလေးနှင့် တိုးမကို
 ဟောထွက်ဖို့ စမ်းရေဝန်ပေး။

သူ့ဘေးပတ်ပတ်လည်ထဲမှာ ရိုင်းစဉ်းပြောနေတာ သော လူ
တစ်ယောက်ရှိ၏။ ထိုလူတစ်ယောက်ထဲမှာ ပါးဖွာ ဟန်ဆောင်ပြီး နှင့်
အမျိုးသမီးမှာ ပြောနေရင်း မျက်လုံး စိမ်းမှ မျက်ရည်များ
ရစ်ပုံရေ၏။

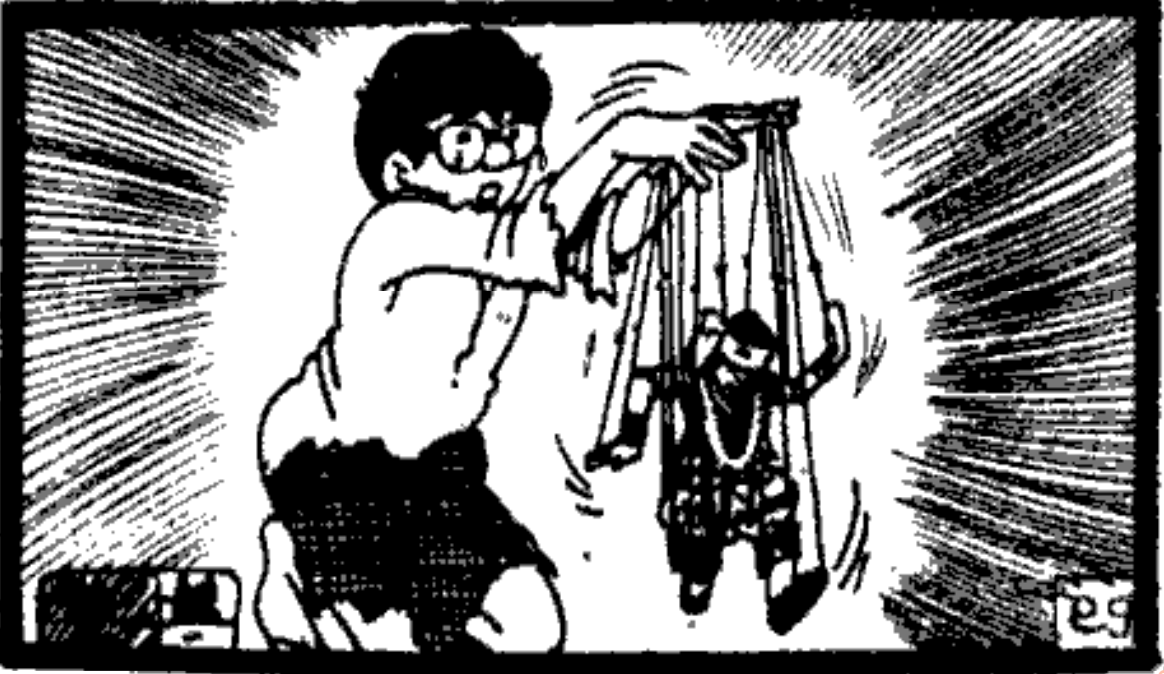
ထိုအမျိုးသမီးမှာ ထောင်မှ လွတ်ခဲ့ပြီးသော တိုင်းမခေါ်
စင်ပပဖြစ်သည်။ ထောင်ထဲထဲမှာ အားနည်းသော နှစ်ခု
ရောက်၊ ရေခဲသော နောက်ရောက် သူမ မျက်နှာကို အလှည့်
စေသည်။ ပြီးတော့ အေးသုံးစွဲသည့်နောက် ထောင်ထဲမှာ
နေခဲရသည့် နောက်တို့ဖြင့် သူ့မျက်ရည်မှာ စင်ပပဟု
မှတ်မိနိုင်စရာ မရှိတော့။

ပြောစားရသော ရုပ်ရှင်လောကဝယ်၊ သူ့ပုံရိပ်ရည်နှင့်
ပြန်လည် မရှင်သန်နိုင်တော့သော ခင်ပပသုတ်၊ မထင်
မရှား ရပ်ကွက်လေးစာစီရယ် ဇာတ်ဖြူ ကာ
လာရောက် ဆိပ်ငှားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အခု ကိုဗြာလောင်
ကို ပြန်တွေ့ရပြန်ပြီ။

(မိုးဒါဝယ် x မိုးလာမယ် x မိုးလာမယ် x မိုးဒါဝယ် x
ဆစ်သူပန်ဖို့ရယ် x ရည်ရွယ်ကာထားခဲ့တယ် x x x
ပဒုတ္တုဗြာရယ် x ကျပ်ရည်စားနဲ့ သွားတောင် တောင့်နိုးကွယ်)

ကိုဖြာလောင်သည် သူ့စာရုပ်လေးများကို သိမိတ
ထိုနေ့မှာ ကျောခိုင်း ထွက်ခွာ သွားလေသည်။
ခင်ပပသည် ကိုဇာလောင်ကို လှမ်းမခေါ်မိရန် သာ
နှုတ်ခမ်းများကို တင်းတင်း ကိုက်ထားမိသည်။ သည်
သည်ရုပ်ရည်နှင့် သူ့ ကိုဇာလောင်ကို ရင်မဆိုင်ချင်
တော့ပါ။

ကိုဇာလောင်က မိုးလေးတဖွဲဖွဲထိဝယ် လမ်းလျှောက်
သွား ရင်း သိချင်းလေးတစ်ဖွဲကိုပင်ညှိချွဲ သွားလေသည်

BURMESE CLASSIC .COM